

SZEPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre..... 4 frt.
Fél évre..... 2 „
Negyed évre..... 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:

minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:

NÉMETH BÉLA.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.
Közlésre azánt kéziratoknál kérjük a papir-
nak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok vis-zaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig
visszaadottnak.

Az Isten haragja.

Elbeszélés. Irta Németh Béla.

III.

Bizony akármit könnyebben elhitt volna Miska bácsi, mint azt, hogy ez a dolog így essék meg.

Pedig hát megesett.

Már az is mindjárt olyan furcsán tetszett Miska bácsinak, hogy a mikor beállított nagy díszatillásan mosolygó vidám arczczal Balogné asszonyhoz, ez a helyett, hogy a szokásos örömmel fogadta volna, inkább megijedt a látásán, s most az egyszer oly furcsán hangzott minden szava, mintha harapófogóval húzták volna ki, mikor azt mondta:

„Isten hozta kedves komámuram, tessék besétálni!”

No de Miska bácsi hamarosan megmagyarázta magának a dolgot. Bizonyosan kozmás volt egy kicsit a kávé reggel.

Majd visszatér a jó kedv mindjárt, csak ő előadja a jövelele czélját.

Beljebb kerültek aztán a szobába.

„Tessék helyet foglalni kedves komámuram. Ne vigye el az álmunkat!”

Miska bácsi nagyot nézett. Mi baja ennek az asszonynak, hogy így össze-vissza beszél. Ne vigyem el az álmunkat! Hiszen még alig néhány órája, hogy felkeltünk.

Hanem azért csak azt mondta, hogy „köszönöm kedves komámasszony”, s szépen letelepedett egy öreg karszékre.

„Hát Juliska, az én kedves kis menyem hol van!”

„Juliska?” — ismétlé Balogné asszonyom ijedten a kérdést, aztán zavartan hozzá tette: — „Oda kűnn lesz valahol, magam sem tudom.”

Miska bácsi még nagyobbát nézett. Még eddig nem történt meg, hogy Balogné ne tudta volna, hol van a leánya.

„Bizony pedig jobb volna, ha idebenn volna, mert első sorban őt illeti az az ügy, a miben én most idejöttem. No de nem baj, hiszen majd megtaláljuk a kis aranyos bogarat aztán is.”

Miska bácsi azt várta volna, hogy erre most már Balogné is mondjon valamit, a miből majd aztán ő olyan gyönyörűségesen kifejti az egész dolgot, mint a mily szépen le lehet gombolyítani egy selyemgubót, mikor a sok kőcz között végre megtaláljuk az igazi szálát.

Hanem hát Balognénak épen semmi mondanivalója nem volt a fönnbbi szavakra, sőt olyanformán nézett, mintha a szemével akarta volna azt mondani, hogy jobb szeretné, ha a komámuram sem szólna most többé, hanem venné a kakapját, s menne vissza szépen oda, a honnan jött.

A Miska bácsinak pedig egy csöpp kedve sem volt addig elmenni, míg ki nem fejtí az ügyet, a melynek kedvéért életében harmadszor öltötte magára a díszatillát.

Miután egy darabig hasztalan várta, hogy Balogné szóljon, megint ő kezdte:

„Hát kedves komámasszony, tudja-e, hogy tulajdonképen miért jöttem én most ide?”

„Bizony nem tudom én kedves komámuram.”

„No de talán csak gyanítja?”

„Még csak nem is gyanítom” — felelt Balogné oly hangon, mely egyszersmind azt is kifejezte, hogy nem is kíváncsi rá.

Miska bácsinak azonban még ez sem vette el a bátorságát, s most már egyenesen neki akart rontani a dolognak.

Miután előbb egy párt köszörült a torkán, a körülményekhez illő tinnepélyes hangon szólt:

„No hát kedves komámasszony, ha sem nem tudja, sem nem sejtí, hát majd megmondom én magam.”

S ezzel elmondá az egész dolgot úgy, ahogy azt még a múlt éjjel szépen kigondolta, mely szerint tetszvéen a fölséges Uristennek évek folytával kis leányból nagy leányt, kis legényből nagy legényt csinálni, már most a fölséges Uristen munkáját folytatni, illetve bevégezni ók, t. i. Miska bácsi és kedves koma-asszonya volnának hivatva az által, hogy adnák össze azt a nagygyá növesztett legényt meg leányt, hogy csinálnának a két fél párból egy egész párt, szóval csinálnának belőlük férjet és feleséget, a mi különben annál is ajánlatosabb, mivelhogy a két gyerek eddig is olyan nagy szívésséggel viseltetett egymás iránt, a mi bizonyosan nem került el a kedves komámasszony figyelmét sem. A jelenlegi atillás állapotnak a célja tehát egyenesen leánykérés, a mire különben nem is volt talán valami nagy szükség, mert úgy gondolatban bizonyosan a kedves komámasszony is rég összeadta már azt a két gyereket, már most hát tessék csak hamarosan előrukkolni azzal az igennel.

Igy végezte Miska bácsi mondókáját, azután várta azt az „igent”-t.

Hanem Balogné nem igen sietett az igennel. A helyett, hogy mint Miska bácsi várta, arca kiderült volna, még komorabb lett, s mialatt az öreg ur beszélt, folyton úgy feszengett a székén, mintha töviseken ült volna.

Miska bácsi most már komolyan kezdett aggódni.

„No kedves komámasszony, hát mit szól a dologhoz?”

„Nem tudok én semmit sem szólni kedves komámuram” — felelt vontatottan Balogné.

„Nem tud? Ugyan ne tréfáljon! Talán csak nem akar kosarat adni?”

Balogné nagyot sóhajtott, lesütötte a szemét a kötényére, és azt mondta alig hallhatólag:

„Bizony pedig aligha adhatok én egyebet kedves komámuram.”

Miska bácsi akkorát bámult, hogy majd elejtette az állát. Most már a szó szoros értelmében megijedt. De itt már nagyobb bajnak kellett történni annál, hogy a kávé megkoznásodott. Nagy dolognak kellett itt azóta az egy hét óta történni, mikor utoljára volt látogatóban.

Jó idő telt bele, míg annyira összeszedte magát, hogy szóhoz juthatott.

„De kedves komámasszony, ne ijesztgetőzzék! Talán csak nem akar igazán kikosarazni?”

Miska bácsi oly fájdalmasan, oly kérőleg, oly aggodalmasan tekintett Balognéra, hogy az a tekintet annak a szívéig hatott. Balogné hosszan nézett az öreg Hantos becsületes szeméibe, aztán fölkel, hozzálépett, megfogta a kezét, és azt mondta:

„Komámuram! Isten látja a lelkem, hogy nekem is mindig legforróbb vágyam volt az, a miért most ide fáradt, s még csak egy hét előtt is álmodni sem mertem volna arról, hogy egy hét múlva tagadó választ legyek kénytelen adni arra, a mit pedig én is legforróbban óhajtok. S fájdalom! úgy van, nemmel kell felelnem, legalább egyelőre.”

„De hát — mi? — mi történt?” kérdezősködék akadozva Miska bácsi.

„Azt is megmondom komámuram; nem titkolok semmit. Az ördög megirigyelte a mi csendes boldogságunkat, s eljött azt fölzavarni. Eljött valami urfi képében, ki csábító édes szavaival egy pár nap alatt úgy megzavarta a leányom fejét, hogy maga az eleven ördög sem tudta volna különben. Ezért nem mondhatok én most igent. Hanam azért ne féljen komámuram, itt vagyok én is, s a leányomért szembeszállok az ördöggel is. Azért vagyok az édes anyja. Bizza csak rám, majd kiverem én a fejből azt a cifra gavallért. Minden jó lesz még.”

Miska bácsi halautékát egészen kiverte a veriték, mig ezeket végig hallgatta. Még csak az sem jutott eszébe, megkérdezni, hogy ki hát az a cifra gavallér. Fölkelt a székéről, s azt mondta nagy búsan:

„De komámasszony, nem lehet azt a leálynak a szívéből meg a fejből kiverni, a kit egyszer odafogadott!”

Azzal aztán vette a kalapját, minden jókat kívánt, s csendesen megint haza ballagott, a hol Vilmos várta azzal az izgatott érdeklődéssel, melylyel az ilyen hírnököket várni szokták.

„No fiam, felejtsd el Juliskát, soha sem lesz ő a te feleséged!”

Vilmos először elpirult, aztán halálsápadt lett. Szólni nem tudott. Egy ideig meredt szemekkel bámult az öregre, mint egy szobor, aztán valami kifejezhetlen kiáltást hallatott, mely hasonló lehetett ahhoz, mikor az oroszánt megsebesítik. Azzal homlokára csapott, s kirohant a szobából, ki a házból, ki a városkából. Az emberek bámulva tekintettek utána.

Vissza sem jött többé, még csak hirt sem hallatott magáról. Ki tudta volna megmondani, hogy hová tűnt. Talán kirohant a világból.

Az öreg Miska bácsi pedig lerángatta magáról a díszatillát, s úgy vágta a földhöz, hogy a sok ezüst-kapcsos carneol-gomb mind szerte reptült róla.

(Folytatása köv.)

Rejtett panasz.

Lelkem uszályát oh, mi rútul
Megtaposták az emberek!
Oh mennyi sár tapadt reá már!
Sulyától alig léphetek.

Oh mennyi ronda láb tapos rá
Folyvást, s én meg nem óvhatom,
Mert jelenésök oly ravasz, mint
Gaz koldusé a pitvaron.

Mint a ragály, nem tudni honnan,
Támadnak, s tünnek, hogyha már
Kiadták azt az undok mérget,
Melyben nyomor van és halál.

Hát még azok, kik bamba arcczal
S vigyorgva végzik e művet,
S látni, a mint mindegyik aztán
Szép nyugodtan tovább üget. —

S nem tudni őket elkerülni,
Sem megtorolni igazán!
Mert lelkük nincs, csak bőrük van, s azt
Védi törvény s illem, az ám!

Oh mennyi gúny, oh mennyi szégyen,
S megalázás van ebbe' mind!
S mint nehezül a lélek szárnya,
Ha itt e földön szétekint.

S látja e vad, örült csoportot,
Mint kergetőzik, mint siet
Saját magára vonni a vést,
Feledve mindent, a mi szent.

Ezt látom én is! Látja lelkem!
És összevonja szárnyait.
Elnézi megtört, szép uszályát,
S mélyen, mélyen szomorkodik. —

Szomorkodik, hogy a kinek már
Szárnyakat adott végzete,
Mért úgy nem szállhat, hogy uszálya
Ne érjen e rút földre le?! —

Benedek Aladár.

Azok a „fák“, melyek el nem égnék.

Értjük t. i. a kofákat.

Ez azon egyedüli állás, mely a fővárosban minden fényét, minden zománczait elveszti.

Istenem, milyen jó dolga van például egy kisebb vidéki városban a kofának! A kofa ott rendesen elhizott, tulipiros arcú élemedettebb koru nőalak, akit rendesen vagy Erzsók, vagy Zsu.só-néninek neveznek. Ott ül sátra alatt a forumon büszkén, mint egy indus fejedelemmé, előtte nagy halomban a földi jók sokasága, görögdinnye, körte, szőlő, mogyoró, stb. Hullámozó gyermekraj veszi körül, irigy, sovár pillantásokat lövelve e kincsek tulajdonosnőjére, ki törvényt szab ott a hol ül. Valóban az a kis darab föld, melyre Erzsók néni sátrát felütötte, igazi „extraterritorium“. Ott még ő felsége a király sem parancsol neki, s jaj annak a földi halandóknak, aki az ő nyelvvel ott megbirkózni akarna.

Mert a szónoki tehetség bizonyos neme, mikor már végkép ki fog is veszni a parlamentből, itt folyton virágzásban marad. Nincs a föld kerekességén diplomata, ki annyi argumentummal, olyan eleven észszel, annyi prókátoros fordulattal és oly ravasz griffekkel meg tudná világítani azt a tárgyat, amelyről beszél, mint egy igazi telivér kofa.

Kisebb vidéki városban egymás mellett emelkednek a gyékényes sátrak, hol mint megannyi nagy potentát egy-egy Erzsók asszony guggol izzadva nyáron, és a „parázs-edény“ mellett melegedve télen.

S e potentátok, kiknek sátrai egész utcát képeznek néhol, épen mint az indus törzsek, folytonos harcban élnek egymással, véd- és dacz-szövetségeket kötve, majd merész megrohanásokban, majd alattomos eselvésekben excellálva.

De persze csak szóharcot értek. (Tettleges összecsapás már a ritkább esetek közé tartozik.)

Harmincz-negyven évi gyakorlata van a kofának a szónoklat mezején, azért nem bírhat vele senki!

De bármennyire egyenlenségben élnek is egymás-

sal szemben e tisztelt hölgyek, bámulatos összetartást fejtenek ki azonnal, ha idegen ember ártja magát valamelyikök dolgába. Annak jobb lett volna halva születnie. A mi gúnyt, szitkot, lefőzést emberi agyvelő elképzélhet, az mind nyakába zúdul ott az illető vakmerőnek.

Hát még mikor valami fris városi pletykáról van szó, vagy valakinek a megszólásáról?

Látnád, hogy csillognak a szemek, melyeknek nem ritkán a pálinka is, legtöbbször azonban naponkinti három liter cikóriás kávé adja a fényt, látnád, hogy esendül el a folyton kerepelő had, s mint hagyja ott székét és tekintélyes lassu léptekkel közeleg ama érdekes pont felé, hol azon szerencsés társnőjük ül vagy áll, ki az uj tárgyat előhozta.

Csípőjükre tett kézzel, és nyájasságtól olvadozó arczezal hallgatják, s mintegy magukba szívják az istenek ajándokát, a bűvös csemegét: az ember-megszólást.

S aztán megindulnak föltötte a tárgyalások, mindenkinék külön a saját véleménye, mely soha sem elmentés, majd mindig hozzájáruló. Az egyetértés szelid szelleme leng egy pillanatig a sátrak fölött.

Még csak két tekintély véleményét kell idéznem, hogy a kofákról irt rajzomat méltóan befejezzem.

Kőrösi Zsiga, a nagy feltaláló egy ízben így nyilatkozott:

„Ha a miskolci kofa sohasem álmosodnék el, és sohasem halna meg, ez esetben uraim fel volna találva, amit a tudósok eddig hiába kerestek: az örök mozdony — a nyelvükben.“

A váci kofáról pedig ezeket mondja egy természettudós:

„Meg vagyok győződve, hogy annak a nyelvét halála után még külön is agyon kell ütni, mert az megholta után is mozogna, és semmi esetre sem enyésznek el a testtel.“

Különbben a kofákban is van elég gyöngédség, s föltétlenül nem lehet elítélni.

A ki nyájasan szólítja meg őket, annak ők is nyájasan felelnek. Egy palóc városból maradt ránk az utókorra egy párbeszédnek az eleje következőkben:

Vevő: Édös-e az aóma eédös?

Kofa: Eédös bion eédös!

Ez udvarias szóváltás bizonyítja mondom, hogy a kofa sok mindenfelére alkalmas.

Még a politikához is ért. Többször nemzeti aspirációkért lelkesedik, s azokat támogatja a maga módja szerint nyelvvel, ott, hol szerét ejtheti.

Mikor gróf Pálffy Mór, a nemzet egykori „gondviselése“ végig ment kíséretével a rimaszombati piacon, s ott egy kofa asztaláról tulajdon excellentiás kezeivel vett fel egy almát, s ketté szelte, Erzsók néni bizony így förmedt rá:

„Tán bizony azt hiszi kegyelmed, hogy az Uristen magyar dohányt természetett a közepiben a magoktól való félelmében!“

A fővárosi kofákról, kiknek de mennyivel szomorúbb az életük — majd jövőre.

Kákay.

Az óriás-pók.

(Képpel az 53-ik oldalon.)

Egy valóságos kis szörnyeteget mutatunk be olvasóinknak. Kis szörnyetegnek nevezzük, pedig már címünk azt mondja, hogy „óriás.“ Ezt az óriásságot azonban csak úgy kell venni, hogy a maga fajtájában: a pókok közt óriás. Mert a pókoknak szintugy, mint nekünk embereknek, megvannak a maguk óriásai, s meglehet, hogy az apróbb pókok, mikor ezekről az óriás pókokról hallanának beszélni, szintén kételkedőleg csóvál-

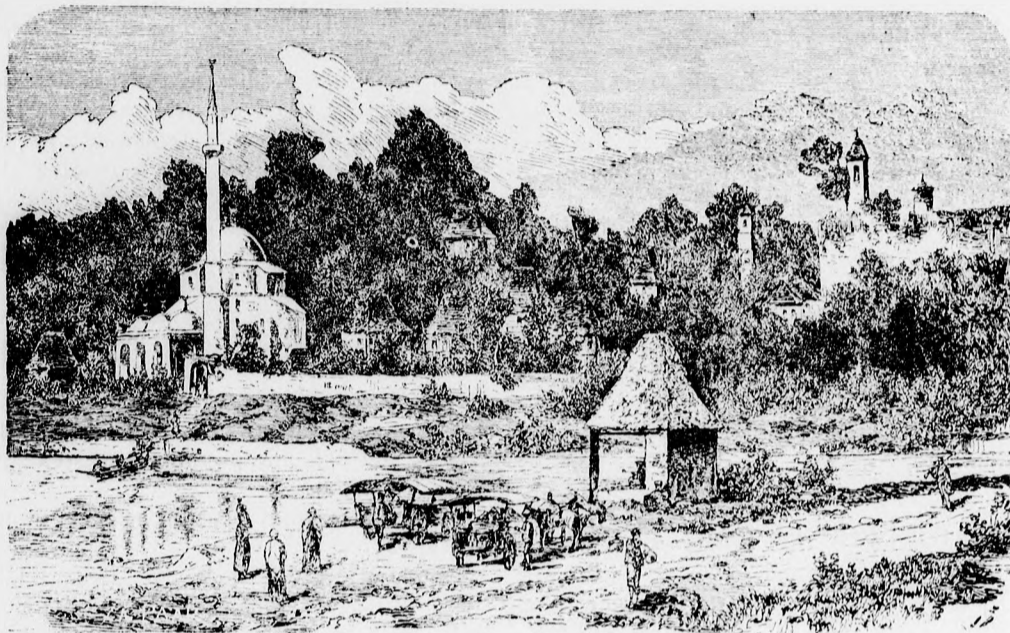
nák meg a fejüket, és azt mondanák: „Bolondság, mese az egész, nincsenek óriások.“

Bizony pedig nem bolondság, nem mese, mert óriáspókok igen is vannak, idomtalan csunya állatok, a fejük tetejétől a lábaik hegyéig szőrösök, s csupán testüknek hossza 5—6 centiméter, kinyújtott lábukkal együtt pedig 19—20 centiméter.

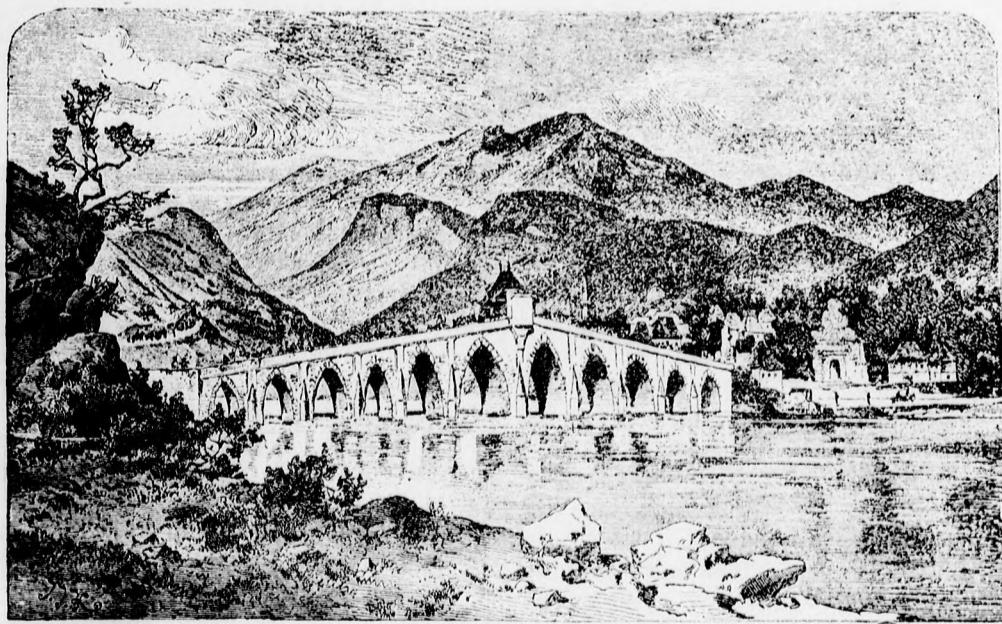
terjedelmes és meglehetősen erős hálót szőnek, melyben aztán apróbb madarakat ejtenek zsákmányul.

Az óriáspókok különféle fajai közt legerősebb és legvérengzőbb az ugynevezett „madárpók“, mely Brazília északi erdeiben többnyire fákon él, s az itteni apróbb madaraknak valóságos hóhérja, mert oly gyorsan fut, oly ügyesen ugrik, hogy az üldözöbe fogott szegény

Képek Boszniából.

Maglaj város a Boszna folyó mellett. (Szöv. I. az 54. oldalon.)

A Drina hidja Visegrádnál. (Szöv. I. az 54. oldalon.)

Ennek a visszataszító külsejű állatnak hazája Amerika forró tartományai, különösen az Amazon-folyam vidéke, hol az óriáspókok a kisebb állatvilágnak valóságos ostorai. E szörnyetegek leginkább falak repedéseiben, a háztetők alatt vagy kövek közt laknak, némely fajaik azonban az erdőkben élnek, hol fákon, bokrokon

kis madár csak ritkán menekül meg gyilkos körmei közül.

Különösen nagy pusztításokat visz véghez a tarka, fényes tollu kolibrik közt. E gyönyörű kis madárkának évenként ezrei esnek áldozatul az óriáspók vérszomjának. Képtünk is oly jelenetet ábrázol, amint az undok szörny

támadást intéz egy kolibri-fészek ellen. A kis szárnyas anya rémülten visítva menekül, míg a férjecskében több a kurázi, nekibezenkedik s szembeszáll a félelmes ellenséggel. Hogy melyik lesz a győztes, azt bizony nekünk bajos volna meghatározni; annyi bizonyos, hogy mi, s velünk együtt bizonyára jószívű olvasóink is — a kis kolibrinak óhajtjuk a győzelmet.

Mikor alszik, arca szépen kipirul! . . . Ön is nagyon veszélyesnek tartja betegségét?

E váratlan kérdés nagyon meglepett, de még inkább azon aggódó arc kifezés, melylyel válaszat várni látszott.

Igyekeztem őt megnyugtatni. Figyelmeztettem, hogy az alvó lélegzete csöndes és szabályos.

Nem felelt, hanem megszorította kezemet, és el sem bocsátotta néhány perczig.

Az óriáspók. (Szövegét l. az 51-ik oldalon.)

Rubly Pál trombitája.

— Elbeszélés, írta **Ghislanzoni Antal.** —
Olaszból fordította **Huszár Imre.**
(Vége)

A szegény ember így szólt hozzám:
— Alszik — fel sem fog ébredni, míg Páduába meg nem érkezünk — és nem fog szenvedni! Nézze csak!

Végre leírhatlanul fájdalmas kifejezéssel nézett a szegény betegre és így szólt:

— Nem! lehetetlen — nem halhat meg az, a kit úgy szeretnek, mint én téged, szegény Mariám! Meg vagyok győződve, hogy ha e szegény gyermek meghalna, engem is kérérlhetlenül magával vinne néhány nap alatt, vagy pedig képes volnék őt feltámasztani.

E szók úgy hatottak reám, mint egy gyászos jós-

lat. — És most is, midőn eszembe jutnak, babonás félelmet érzek, mert a szegény zenész élete csakugyan úgy végződött, mint akkor megjövendőlé.

Azon ur, ki a vasuti indóháznál megjósolta a beteg nő közeli halálát, csakugyan nem csalatkozott.

A gyöngé láng, mely a szegény Maria lelke volt, napról-napra gyöngébben lobogott Páduában. Midőn a védszent ünnepélyei elvégződtek, azon óhajtást fejezte ki, hogy szeretne falura menni az auganei halmok közé, hol — mint remélé — életet és egészséget fog magába szívhatni. Egy reggelen a városból egy nagy kocsit indult el, mely elé csak egyetlen ló volt fogva. A kocsiban, mely lassan és óvatosan haladt előre, négy vánkossra dülve feküdt a halvány Maria, és szomorúan mosolygott férjére, ki szemközt ült vele, és gyöngéd, csaknem anyai figyelemmel nézett reá.

Napnyugtakor érkeztek a kis faluba. A zöld halmokról az élet langy lehelletét hozta az esti szellő, — mindenütt gyermekcsevegés, örömmujongás és ének hangzott. A parasztok kijöttek házaikból, de midőn a szomorú és lassu menetet megpillanták, megszűnt az ének, és mindenki részvétellel nézte az érkezőket.

A kocsit megállt egy ujonan épült ház előtt, mely fehér volt, mint egy menyasszony.

Rubly kiugrott a kocsiból.

— Ah! megérkeztünk végre! köszönöm . . . Pavló . . . mily szép és jó itt minden. . . Oh! itt . . . nem lehet meghalni.

— Majd meglátod, mily szép kis szobát rendeztem be a számodra . . . Meg ne mozdulj Maria! . . . Hadd nyissam ki az ajtót . . . aztán . . . így ni . . . ki van nyitva . . . Most jer!

E szókkal Rubly karjára vette az ifju nőt, mint egy alvó gyermeket, és felvitte az emeletre.

— Az Isten adja vissza egészségét! kiáltá egy ifju nő, keresztet vetve magára.

A gyermekek, kik nagy lármával egybesereglettek a kocsit megérkezésekor, egyszerre elnémultak. Egy öreg pap a fejét csóválta, és e szót mormogá:

— Nem lesz tanácsos innét messzire távoznom.

Rubly ezalatt belépett egy szobácskába az első emeleten, és beteg nejét, ki egyetlen szót sem szólt, lefekteté egy szép fehér ágyra.

Itt jól fogod érezni magadat Mariám, mondá a zenész, itt boldogok leszünk! Holnap reggel a csalóányok tanúi lesznek felébredésednek, mint akkor . . . emlékezel-e még? . . . Épen ilyen szoba volt mint ez, melyben az esküvőnk utáni reggel felébredtünk . . . Te kinyitottad az ablakokat hajnalhasadtakor, és felkiáltottál: „Mily boldog a világ.“

Mária felnyitá szemeit, kezét férje homlokához emelé és haját megsimogató, aztán így szólt hozzá:

— Ideje, hogy te is kinyugodjad magadat, már két éjjel nem aludtál. Menj! Holnap reggel te fogod kinyitni az ablakot, te fogod bebocsátani a szobába a szép hajnali világosságot. Ha aludnám, költs fel . . . Majd meglátod mily szép . . . mily vig leszek holnap!

A sorvadásban szenvedő betegeknél a halál biztos előjele a vigság. Midőn a szegény Rubly másnap felkelt, midőn kinyitá az ablakot, hogy a világosság behatolhasson, gyöngéden szólítá nevén Mariát, de nem kapott feleletet. Másodszor is nevén szólítá és megcsókolta homlokát, de ajkai e csókban a halál fagyos hidegségét érzék. Az ablakon át bemosolygott a szobába a hajnal aranyos pirja, és behatolt a természet örömmujongása: e szép reggel fényében a világ csakugyan boldognak látszott, de Rubly Pál lelkén a sötétség és a kétségbeesés vett erőt.

Páduában és Velencében egy ideig azt híresztelték, hogy a Fenice-színház trombitása megtévelyodött.

Azon hír is keringett, hogy öngyilkossá lett neje sirján. Annyi bizonyos, hogy Maria halála után senki sem látta Rublyt a kis faluban, mely a gyászeset színhelye volt: senki sem hallott, senki sem tudott róla semmit.

(Vége köv.)

Képek Boszniából.

(Két képpel az 52-ik oldalon.)

Ilendő dolog levén körülményesen megismerni a birodalmunk átitallására varrt új gombot: Boszniát, az új tartomány nevezetesebb pontjait, szebb vidékeit hű képekben mutatjuk be olvasóinknak; jelen számunkban mindjárt kettőt. Az egyik Maglaj városa, mely egy szép és termékeny völgyben fekszik. A völgyet a Bosna folyó szeli át, ennek köszönheti termékenységét is. A városka képe igazán csinos látványt nyújt. Gyülmölcsfák zöld lombjai közül emelkednek ki a házak tetői. A városka legnagyobb nevezetessége a török mecset, mely karesü tornyával képtünk elő részén szemlélhető.

Másik képünk a nagy kőhidat ábrázolja, mely Visegrádnál a Drina két partját köti össze. A híd goth stylban épült, s legszebb hidja Boszniának. 1577-ben építtette Sokolovits Mehemed pasa.

Philippovics József táborszernagy.

Az az erélyes arcú katoná-ember, kinek arczképét mult számunkban bemutattuk olvasóinknak, Philippovics József táborszernagy, a Boszniát megszálló magyar-osztrák hadtest parancsnoka. 1818-ban született Gospic határőrvidéki városban, hol atyja törzstiszt volt. A Philippovics-család állítólag Boszniából származik, annyi bizonyos, hogy onnan jöttek Ausztriába, s Boszniában még mainap is vannak Philippovics nevű bégek.

Philippovics József már gyermekkorában nagy hajlamot árult el a katonai pályára, legkedvesebb játékszere kard és puska volt. A játékfegyvert 1836-ban cserélte föl valódi fegyverrel, akkor állt be katonának. Három év múlva már hadnagy volt, 1848-ban őrnagy az 5-ik határőr-ezrednél. Ugyanezen ezrednek 1857-ben ő lett ezredese, s két évvel később, mint vezérőrnagy a 6-ik hadtest parancsnoka, mely hadtest akkor épen Olaszországban küzdött. Az új vezérőrnagy itt szerzett érdemeiért a vaskoronarend II. osztályát nyerte, 1864-ben pedig későbbi érdemeiért a Sz-István-rend lovagkeresztjét. Szerepeit az 1866-iki hadjáratban is, s itt személyes vitézségének szép jelét adta, mikor a blumenani tüközetnél egy ezredet személyesen vezényelt ostromra. Ekkor lett altábornagy is, 1874-ben pedig jelenlegi rangját nyerte. Philippovics József vitéz katoná, tapintatos ember, s biztosan remélhetjük, hogy a most rábizott nehéz munkát is sikeresen, s a mi fő, tapintatosan fogja végrehajtani.

A konstábler.

Fővárosi életkép.

(Vége.)

Uramfia, mekkora diadal lesz az! a lapok írni fognak felőle, a város beszélni fog róla, és az egész országban így fognak suttogni: de hiszen mégis van rendőrség! Uram mekkora dicsőség lesz! Talán nem is történt még ilyen a világon.

És ehhez a nagy dicsőséghez immár kezd semmi sem hiányzani. Emberek jönnek a Nagy-Kereszt-utca felől.

„Hollá! hollá! kiált fel a rendőr örömszelvetve. Ide, ide jó emberek, nagy baj van!”
Az emberek odaszaladtak.

„Mi baj van rendőr ur az istenért?”

— Tyhűj! nagy dolog az, hallják — mondja sugva — nézzenek oda . . . látják azt a veres csíkos kendőt. Le nem veszem a szemem róla éjjel óta, már szinte belefájult.

— Hát aztán rendőr ur?

— Hát aztán? Hát aztán az alatt a kendő alatt fekszik egy híres rablóbanda feje, idáig kergettem, oda már nem mehetek, mert olyan revolvere van, ami biztosra talál. A mi a halálotat illeti, azzal nem törődöm, de ha engem lelő, ki ad hírt róla? Igaz vagy nem igaz?

— De bizony igaz!

— No hát az a mondandóm, hogy most így megszaporodva eb a ki fél, menjünk neki, magok előlről, én majd hátulról; annyit mondhatok, hogy jó borraivaló néz ki a várostól. . . .

Az emberek egyike éppen bakter volt, egy nagy „pikát” tartott a kezében, minélfogva (vagy hogy talán a borraivaló okáért) ő ment a veszélyes expedícióra elől.

Bátor gyerek volt. A mint oda ért, elkiáltotta magát:

„Add meg magad tolvaj, mert halál fia vagy.”
Semmi felelet.

„Makacs az akasztófárraivaló — szólt a rendőr — szurkálja csak meg egy kicsit bátyó azzal a pikával.”

A bátyó szótfogadott, de amint odaszúrt, egyszerre — csodák-csodája! lelapult a veres csíkos nagy kendő.

A rendőr lehajolt, felemelte és nem volt alatta senki.

— Micsoda dolog ez — szóltak a tolvajfogdosó műkedvelők szemrehányólag . . . Bolond kendő rendőr gazda? Vagy hogy álmódott kendő?

A konstábler kitörülte atillája ujjával a szeméit

— A bizony meglehet hogy álmódtam . . . Ugy van, álmódtam . . . Persze hogy álmódtam.

— De hát akkor, ha álmódott kendő, mire való itt ez a kendő?

— Az igaz! Már ez aztán tökéletesen igaz! Persze hogy mire való akkor ez a kendő?

És még mai napig is gyakran töri ezen a fejét, a mint mutató ujját orrára tévén elgondolkozik.

— Megfoghatatlan . . . dörmögi . . . becstülemre mondom, megfoghatatlan.

Családi ostromállapot.

(Képpel az 56-ik oldalon.)

A majsztranné asszony ma jó ebédet főzött. Bizony nem tudhatta, hogy milyen sors éri.

Éppen kedvezni akart az „öregnek”, amint fiatal férjét nevezi, s a kedvencz ételét tálalta fel.

Jó kedvvel ültek az asztalhoz, de hát mint fiatal házasságok közt megtörténik, megindult a kötekedés; az asszonyka kitalálta szalasztani a száján, hogy bizony gazdagabb kérője is volt, különb emberhez is hozzá mehetett volna.

A majsztram nagyon érzékeny ember arra, ha a szegénységét felhánytorgatják, a pajzánuul ejtett szavakia durván felelt oda.

No de a menyecske sem abból a tésztaból van gyurva, hogy a tromfra tromfot ne adjon.

Egyszóval: bekövetkezett a vihar.

Most már itt van mi előttünk az egész borzalmas jelenet.

A majszter ur félrelökte a kanalat, azután felugrott nagy dühösen, feldöntötte a széket, még híres csehpipája is, mit vándorlólegény korában hozott haza ékszernek Prágából, ott hever, messze eleresztve magától a hozzátartozandó pipaszárát, melv tán egész Amerikáig elgurul vala, ha nincs madzagra kötve.

A majszter ur az etiquette-szabályok ellenére hátat fordít a menyecskének, ezzel tüntetve, hogy most ő dühös.

A menyecske nemkülönbén nagy haragot tart keblében; ő is sértett félnek tartja magát, komoran nyugasztja kezére fejét.

Az általános elkomorodás, mely szinte sötétté teszi a szobát, még a kis Palit is elfogta; keservesen sir-rí, amint ott ül a földön, s feszület gyanánt tartja kis kezében az evőkanalat.

Valóban neki van legnagyobb oka a kitörésre, mert a bős szülék egészen megfélekedeznek most a keserűség percében kedvencz csemetéjéről, s a kanálhoz semmi hozzávalót nem adnak neki. Síralma mélyebb indító okai bizonyosan ebben rejlenek.

A kutya* is mogorva, de nem haragos. Philosophi nyugalommal és megvetéssel elmélkedik a komor jelenetről, melyet jól és hirtelen nézzenek meg kedves olvasóink, mert a következő pillanatban csókkal csattogó kibéküléssé válhat.

A virágáros-leány.

(Képpel az 57-ik oldalon.)

A szép arcz mindennek megneveli az értékét. Még a virágoknak is.

Ugyan ki venne már a mai prózai világban virágcsokrot egy hatosért (ugyanannyiért, a mennyi egy fél kilo kenyérnek az ára) ha nem egy csengő lágy hang mondaná:

„Tessék virágot venni!”

Oda nézesz, honnan e hang jó. A legüdebb, a legpirosabb ajkakról, melyek körül rábeszélő mosoly pajkoskodik, mialatt egy picziny gondal ápolt kezecke kellemes gráciával tolja eléd a takaros kosárkát, melyben, ha tán szintelenebbtől is a leánykánál, rád mosolyognak föld-anyánk költői gyermekei, a virágok.

Egy-egy csokrot néha ő választ ki, mintha az lenne a legszebb, s mintha éppen azt szánta volna neked.

Lehet-e ellenállni ily megkülönböztetésnek?

De különben is nincs semmi értelme az ellenmondásnak.

Ha azt feleled hogy:

„Nincs nekem szeretőm lelkem, a kinek virágot vegyek” — dévaj csintalansággal feleli:

„Vegye meg nekem.”

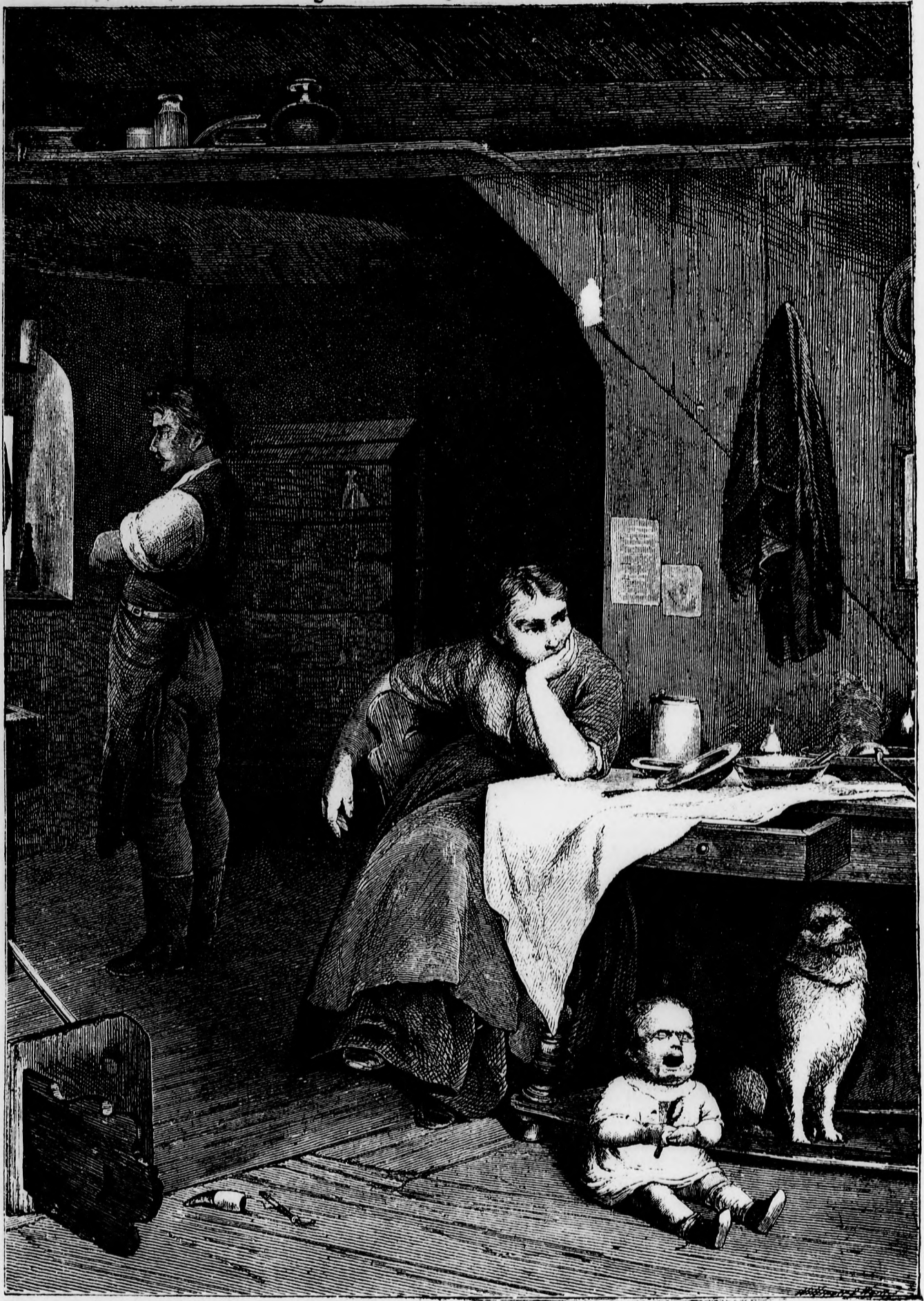
S ez aztán már neki egészen annyit tesz, hogy kész az alku, s egy szempillantás műve, és már oda van tűzve a piczi csokor a kabátodra, a mely ő szerinte „oh be mennyire odaillik.”

A virágáros-leányok vidorak, hamisak, kedvesek, jók és könnyelműek. A virágüzlet nem éppen megvetendő; ha nagyon szép a virágáros-leány, száz csokrot is elad egy éjjel.

„Szép és költői foglalkozás ez” — mondta egy ízben Jules Janin.

Csak az a kár, hogy e kedves leányok, e szalontlepkék, annyira egygyé olvadnak a virágokkal, hogy szinte tökéletesen azonosokká lesznek; letépetve, korán hervadnak el.

S mint az elfonnyadt csokrot, eldobja őket a sors a szemét közé.

Családi ostromállapot. (Szövegét l. az 55. oldalon.)

A virágáros-leány. (Szövegét l. az 55. oldalon.)

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb czikkek, kézi munkákhoz szükséges dolgok stb. beszerzésére szivesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

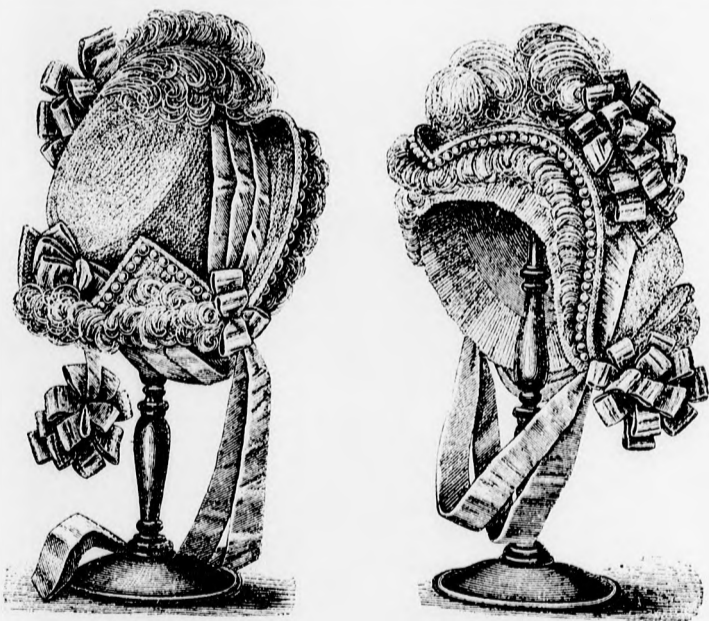
A divat köréből.

1. sz. Mull-ruha princess-tunikával.

Az itt bemutatott ruha áll a tulajdonképeni szoknyából és princess-tunikából, vagyis a ruhaderék a tunikával egy darabot képez. A ruha mull-szövetből készült, színes csokrokkal és csipke-volantokkal van díszítve. A tunika egészen rövid. A szoknyát alul többsoros fodrozat ékíti, melyek sötétebb színű szegélyzettel vannak díszítve.

2. és 3. sz. Szalmakalap idősebb hölgyek számára.

2. és 3. sz. képeinken mindkét oldalról mutatunk be egy idősebb hölgyeknek ajánlható csinos szalmakalapot. A kalap finom fehér szalmából készült. Hátsó részén, mint a 2. sz. képen

2. sz. Szalmakalap idősebb hölgyeknek. 3. sz.

látható, háromszögletesen fölthajthatik. Díszítését fehér toll és halványsárga szalagesokrok képezik. A kalap egész széle fehér viaszgyönggyel és tollezifrázzattal díszítették. Az egész díszítésmény elrendezése világosan látható képünkön.

4. sz. Kerek nyári kalap fiatal hölgyek részére.

E csinos kalap finom fehér szalmából készült. Meglehetősen széles karimával bír, mely elől képünkön láthatólag fölthajthatik. Fehér selyemmel van bélelve, mely ott, hol a karima föl-

1. sz. Mull-ruha princess-tunikával.

hajlik, széles csokrot képez. A magas felső részt széles fehér selyemszalag köríti. Az egyszerű, s mégis bájos dísz egy halványpiros rózsaszöld levelekkel képezi. Nagyon eméli a csinoságot egy halvány-rózsaszínű strucc toll is.

5. és 6. sz. Asztalterítő.

Az 5. sz. kép által ábrázolt csinos asztalterítőhöz a 6. sz. himzés mintát használjuk. Az asztalterítő hossza 95, szélessége 49 centimeter, s így

4. sz. Kerek nyárikalap fiatal hölgyek részére.

legalkalmasabb kisebb toilette-, vagy varróasztalra. A 6. sz. képen ábrázolt természeti nagyságu himzés minta sokkal világosabb, semhogy sok magyarázatra szorulna. Vörösarna posztóra közönséges kanevast borítunk, s erre kék, ibolyaszín és sárgazöld selyemmel himezzük a képtünkön látható alakzatokat, még pedig: kék selyemmel a négyszögeket, ibolyaszínnel a tulipánalaku virágokat, s a sárga-zölddel a többi arabeskeket. Miután a himzésre a föntemlitett vörösarna bélést ráerősítettük, az egészet megfelelő színű zsinór-szegélyzettel látjuk el. Erre jön a kék-, ibolyaszín- és zöldszerű selyemrojtozat, közbe, mint képtünkön látható, vörös-arna bojtok.

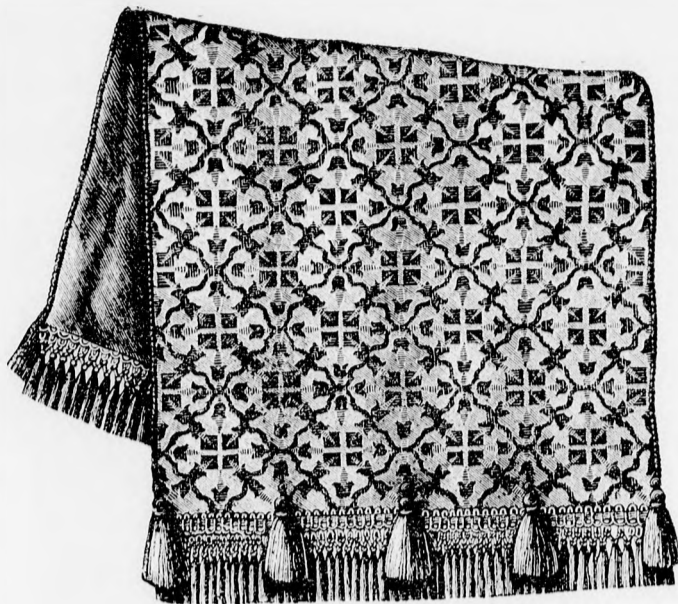
7. sz. Mell-csokor atlaszszalagból.

7. sz. Mell-csokor atlaszszalagból.

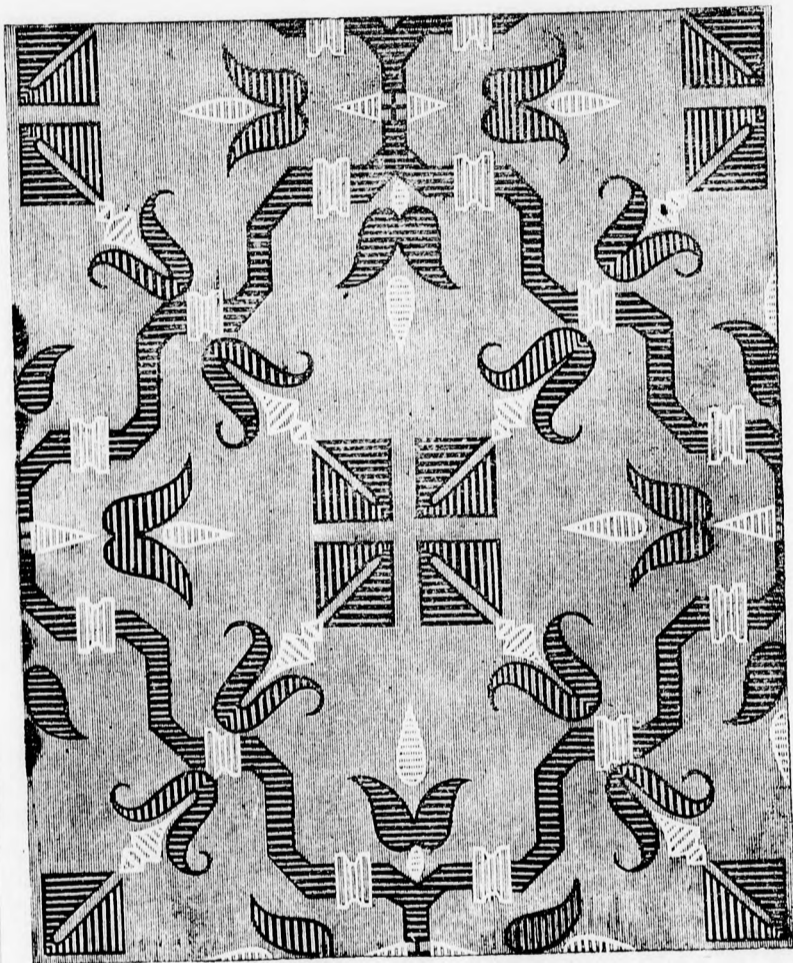
Szép olvasónőinknek ismét egy csinos mellesokormintával kedveskedünk, mely egy- vagy különböző színű atlaszszalagból készül a képtünkön látható alakra, s előrsze fehér csipkével van ékítve, melynek közepén egy sor fehér viaszgyöngy képez díszítést.

A divat történetéhez.

Érdekes tanulmányt nyújt a divat történetének nyomozása, e mellett a legcsodálatraméltóbb tényekre bukkanunk, melyek gyakran oly mély komolyságú jelentőséggel bírnak, hogy e vagy ama divatra (kivált ha keletkezése homlokára lenne írva) inkább a tisztelet vagy borzadás érzelmével tekintenénk, mint azon könnyű felületességgel, melylyel azokat magunkévá tesszük, mivel nekünk tetszik, vagy talán csak azért is, mivel azt hisszük, hogy követnünk kell.

5. sz. Asztalterítő.

6. sz. Himzés az 5. sz. asztalterítőhöz.

Ki ne hallott volna a rövidre vágott haj divatjáról, melyet a nők a múlt század utolsó éveiben viseltek, e divatról, melybe annyira beleszerettek, hogy számtalan nő látta a legszebb ékességet, melyet a természet a nőnek adni képes, a dus hajzatot, az olló alatt lehullani, és örökre feláldozák azon testi bájok egyikét, melyekkel az alkotó őket oly pazarul felruházta, hogy egy mulékony divatnak hódoljanak. — E hajviseletet Németországban Tituszfejeknek, Párisban, hol keletkezését nyerték, à la Victime frizurának nevezték, és pedig ez elnevezésnek következő alapja volt:

A forradalom idejében, midőn Franciaország gyálszában magát mindennap újra fenyegetve látta a telhetlen hóhéroktól, a fogságban sínlódó nők, — mivel győ-

nyörű haj-ékességtüket megmenteni iparkodtak, hogy azt azoknak, kiket különösen szerettek, szent ereklye gyanánt hátrahagyhassák, — elhatározták: dús hajfürtjüket saját kezükkel lenyírni, mielőtt a hóhér azokhoz jogot formálna. Midőn pedig e fiatal asszonyok később a börtönből kiszabadultak, mindnyájan rövidre vágott haját hordták. Minthogy közöttük sok szép és elegáns nő volt, kiknek e hajviselet igen jól állott, nem lehetett okosabbat tenni, mint abból általános divatot csinálni, és elnevezték a forradalom áldozataira vonatkozóan az új hajfrisurát á la Victime

E hajviselet tiszteletére a párisi arisztokratia, midőn a véres évek ijedségéből lassankint magához kezdett térni, nyilvános bálakat rendezett, és elnevezte azokat az áldozatok báljának. E bálokban azonban az a szigorú szokás uralgott, hogy a fiatal lánynak csak akkor volt szabad kezét a gavallérnak tánczra nyújtani, ha annak atyja valamint az övé, a guillotine alatt mult ki. Mint meg kellett szokni azon időben az embereknek a vér látványát, mint meg kellett a kedélynek tompulnia, hogy ily iszonyatos társadalmi törvények alatt képesek voltak lábukat tánczra emelni.

K. D.

A nő a házaseletben.

Minden a kezdettől függ; a házaseletben szintén, s be kell vallani hogy a hibának, ha ilyen a házaseletben előfordul, okát rendszeren nem a nőben kell keresni. A fiatal lány mit hoz a szülei háztól? Áradozó szívét és jóakarát. Mindent azon új élettől vár, remél, melynek küszöbét most átlépte. Még azon lány is, ki szülei házában sokat tanult és sokat dolgozott, s ki mindent látszik tudni, férjétől akar mindent megtanulni. S igaza van. Előtte most már minden más, tisztább, élénkebb színben jelenik meg. Mindent gyorsabban tesz, mindenhez nagyobb örömmel nyúl. Életet akar lehelni mindenbe, s míg azelőtt rombolni is szeretett, most teremteni óhajt csak. Figyelembe kell venni azt is, hogy az atya leányával csak bizonyos pontig mehetett. Ha nagyobb befolyást akart volna rá gyakorolni, úgy elvesztette volna célját. Nem volt szabad neki nevelését egészen bevégezni, hagyni kellett lelkében valamely irt, mely majd csak később leendő betöltendő. S ez férjének feladata. A férj világosítsa fel mindarról, miről atyjának beszélni nem lehetett.

A nőnek határozott jellemű férfira van szüksége, ki ezer és ezer apró érdekek által nem hagyja magát lekötni, kinek erős és kitartó meggyőződése van, s ki bátran s erélyesen képes tenni és cselekedni, ki bármely zavart helyzetbe jőjjön, bátorságát el nem veszíti, hanem mindig kitartó és erős marad. Az ily férfi oldala mellett örömmel lesz a leány asszony, s szívesen elmondja: Ó az én uram, bár mosolya azt látszik jelenteni: én meg vagyok az ő úrnője. Úrnője igen, de engedelmeséggel, mert hisz oly édes engedelmeskedni ott, hol szeretünk.

Nem tudom, melyik indiai törvényhozó megtiltja a szerelmes fiatal nőknek, férjeikre sokáig, hosszasan nézni.

De hát kit nézzenek? A férj az ő eleven, ragyogó könyvük, melyből olvasni, tanulni akarnak, amit nekik hinni és tudni kell.

Mig lány volt, kerülte őt, futott előle, s ha néha a körülmények úgy hozták, hogy egyedül maradt egy pár pillanatra vele, minden módot felhasznált, hogy menekülhessen. A vele való egyedüli létet nem bírta sokáig elviselni. S ha nő lett, követi férjét ellenállhatlanul, vezesse őt bármily új, veszélyekkel teli idegen világba, vele megy mindentűvé. Ragaszkodik hozzá, mint életéhez, nem ismer áldozatot, átváltozik tűzzé, vízzé, csak hogy

őt követhesse egész a végtelenségbe. Azt teremthet belőle a férfi, amit akar, épen oly készséggel lesz egy gyöngéd virág, mint bátorszívű hős.

Jaj azon hideg, esztelen büszke embernek, ki mámorában azt hiszi, hogy mindent bír, s ama határtalan odaadást, mely a férjnek csak boldogságát iparkodik növelni, semmibe sem veszi vagy megveti.

* * *

A férfinak száz mindenféle gondja és dolga van, a nőnek csak egy: férje. Ha a férfi elmegy reggel a háztól, nem is gondol arra, hogy neje egész nap vele foglalkozik, várja s szüntelen azon töri fejét, mint szerezen neki örömet. Mig sok férj este talán ügyeinek nem sikerültsége folytán vagy más egyéb tekintetből leverten, szótlanul, olykor haragosan jó haza, a nő örömmel fut eléje, meg akarja ölelni, s látva a haragos tekintetet, visszaesik karja, a szó elakad torkán. Félre megy és sír.

Férfi, bármily kedvezőtlen körülmények közt folyt is le a nap, ne éreztesse annyira nejével. Holnap minden ismét jó lehet, a veszteség kárpótolva van, de a nőben a hideg magaviselet sokkal mélyebb sebet ejtett, hogy azt egy nap alatt be lehetne hegeszteni. Férfi legyen erős, ha helyzete kissé rosszabbult, ne csüggedjen el, ne szomorítsa nejét. Kímélni kell a gyöngé gyermeket.

S ha még jobban magához akarja kötni a nőt, ne zárja ki egészen őt dolgaiból, kisebb-nagyobb mértékben engedje benne részt venni. A nő ez időben, valamint mindig, igen tanulékony, kitartó és szorgalmas, meg lehet róla győződve a férfi, hogy szerelmeért sokra, mindenre képes. Egy híres orvost ismertem, a legnagyobb intézetek igazgatója volt, s fiatal felesége lett a legkitűnőbb tanítványa. Összpontosult benne valódi férfias szellemi erő és átható éles tekintet. Midőn a nagy physiolog valamit tanulmányozott, gyakran nejének szeméi által fedezett fel olyakat, melyek nagyfontosságúak és eredménydusak voltak.

Mindenki aszerint avassa nejét ügyeibe, amilyen a mestersége. A művész közölje legalább eszméit, melyek őt lelkesítik, s melyek bizonyosan a nőt is érdekelni fogják, s melyből szellemi tápot húz. A törvényhozó, a politikus szintén nem hagyhatja a nőt anélkül, hogy egyetmást ne közölne vele abból, mi egész lelkét, életét betölti. Itt férjének segítségére ritkán jöhetne, de nem szabad a tudatlanságban hagyni.

* * *

A kényszerített házasságoknál azt szokták mondani: majd össze szoknak. Szerencsétlen gondolat! — Akik könnyen össze szoknak, azok könnyen el is szoknak egymástól.

Az igazán szerető nő jobban szereti kedveltjét, mint magát, mert kész feláldozni önboldogságát, csak hogy őt boldogíthassa.

* * *

A nők igen különböznek egymástól. A férfiak, kik annyira-mennyire egyforma képzőiskolán mennek keresztül, sokkal jobban megközelítik egymást, mint a nők, kik természetü hajlamukat sokkal eredetibben fejleszthetik ki. Egyik sem hasonlít a másikhoz.

A férfiak azt mondják: virágok a nők, nekünk nyílnak, szakítsuk le. Igen virágok, s hogy minél nagyobb, minél több élvezetet nyújtsanak — ápolni kell azokat. Mindenik virág más ápolást igényel. Az egyik fiatal és vad, ezt szelídíteni, nemesíteni kell; a másik gyöngéd és érzékeny, gyöngén és érzékenyen kell vele bánni; a harmadik nagyon is gyorsan virít, élénk, eleven, ezt őrizni kell s oda törekedni, hogy minél előbb gyümölcsessé váljék virága.

E gyümölcs — a házaselet boldosága! M.

H U M Ó R.

Egy egészen új ócska történet.

Szerfölött érzékeny história.
(Legeslegvége.)

Kerekszám egy hete, hogy Bonifác a lángalobbantott egy szál Jönköpíngstándsticksfabriksparaffineradesäkerhetstándstickor-utansvafelochfosfortendaendastmotladansplan-gyufával beilluminált az ágy alá, mely a Limonádé Trézsi szobácskájában volt a paradicsom-utczában.

Ez alatt az egy hét alatt untig elég ideje volt, hogy az ágy alatt felfedezzen egy pár sarkantyus csizmát, melynek folytatását egy pár lábszár, egy emberi testtörzs, a végét pedig egy fej képe te.

Kell-e mondanunk ohh olvasó, hogy ez a fej a Halblinksz lajdinánd ur feje volt? Már pedig, ha a fej az övé volt, akkor kétségkívül a testtörzs, az egy pár lábszár, s az ugyancsak egy pár sarkantyus csizma szintén az ő tulajdonát képezték.

„Ahán!” — kiáltott szivspekelő örömmel Bonifác — megvagy spiczpüb! megcsiptelek lajdinánd, már most a ki krokárgyéhusod van, bujj elő onnét az ágy alól!”

„Hiszen csak nem bolondultam meg!”
„Mit? te még vonakodol, te megcsontosodott keblű officzér! Azt mondom bujj elő, míg jól van dolgod, mert mindjárt hozzád vágom ezt a szóbát!”

„No hát hát csak vágd!”
Bonifác keblében a legrettenetesebb düh elérte a forrponot, s miután semmiféle fedővel le nem takarták, ki is futott keble fazekából. Ezerkétszáznegyvenhárom szerenese, hogy a ház elég szilárdul volt építve, s így Bonifác föl nem ragadhatta az egész szobát, amivel fenyegetőzött, mert akkor bizonyosan agyonsújtja a gyűlölt vetélytársat, hanem ennek hiányában a gulyásostálból ragadott ki egy ökölnyi czupákot, s azt vágta ádáz dühvel az ágy alá. A boldogtalan czupák, tehetetlensége következtében — s ez szolgáljon mentségetl — megtartotta a dobás irányát, s odarepült egyenesen a lajdinánd orrához.

No de már ezt a gyalázatot csak nem lehetett eltűnri?!

A lajdinánd rettenetes dühvel — azaz pardon, már Bonifác dűhe volt rettenetes, s miután Bonifác előbb volt dühös, a rettenetesség joga is őt illeti, tehát változatosság kedvéért a lajdinánd irtózatossal dühvel mászott elő az ágy alól.

„Hol van az a ficzkó?” ordított amint csak a torokán kifért — „hadd tépem őt hétszázkilenczvennyolcz darabra!”

„Itt vagyok” — ordított vissza Bonifác, miközben szeméi diónagyságu szikrákat szórtak.

„Hát hogy merészelted te azzal a czupákkal megszenségteleníteni az én szagoló szerszámomat?”

„Hát te hogy merészelsz itt legyeskedni az én kedvesemnél hitvány csábitó?”

„Miféle kedvesednél te nyápisz gézengúz?”

„Miféle kedvesemnél? Hát Limonádé Trézsinél.”

„Már hogy volna Limonádé Trézsi a te kedvesed te kifejezhetlen silányságu madárijesztő, mikor ő az én kedvesem.”

„De már hogy volna Limonádé Trézsi a te kedvesed, te mundérba bujtatott orángutáng, mikor ő az én kedvesem.”

„No de hisz nekem épen ezelőtt fél óra nyolcz perczel esküdtött hűséget tizenhetedszer.”

„Nekem meg tegnap délután öt óra kilencz perczkor tizennyolczadszor.”

„Hm! igazán mondd?”

„Zöldet fogjon a czinóber-festékem, ha nem igaz.”

„Ejnye te czimbora, hisz akkor mi mindaketten lóvá vagyunk téve.”

„A bizony ugy látszik.”

„No akkor kár volna egymást megenntünk. Inkább köszönjük meg egymásnak a kölcsönös fölvilágosítást. Ez az álnok leányzó keressen más lovat magának. Szervusz!”

„Okosan beszélsz czimbora. Már ezt szeretem. Adj egy puszit.”

A kölcsönösen fölvilágosított szerelmesek elérzékenytlve fognak kezét, összeölelkeznek, egy-egy kapszlicsatanásu puszit adnak egymásnak, azután karöltve nemes megvetéssel távoznak a paradicsom-utca kicsi szobájából.

Trézsi látva, hogy két szék között a földre került, szörnyen elkeseredett, s hogy elkeseredésében mit tett, megtudhatta a világ másnap az „Aranyos Trombita” című ujságából, hol a többi közt ez állott:

Rendőri hír. Tegnap este a paradicsom-utca egyik házában kicsi szobájában egy Limonádé Trézsi nevű vasalóleány egy szál szalongyufát áztatott le egy megszely vanília-likörbe, s e szörnyű keveréket az utolsó cseppig kiürítette. A Rókus-kórházba szállították holtbeesipve. Halálához semmi remény. A kétségbeesett tett oka boldogtalan szerelem.

Erkölcsei tanulság: ne méltóztassanak két szeretőt tartani — egyszerre!

Egy évi jövedelem.

Báró: „No atyuskám, maga engem ugyan bolonddá tett. Azt mondta, hogy 10,000 frt évi jövedelmet ad a lányával, s mindössze 10,000 frtot adott.”

„Igaz-igaz fiamuram, de azért nem tettem bolonddá, a 10,000 frt csakugyan évi jövedelem, mert meg vagyok győződve, hogy ön azt egy év alatt elveri az utolsó fillérig.”

A bugaczi jáger

valósággal megtörtént vadászkalandjai.

— Saját elbeszélése nyomán. —

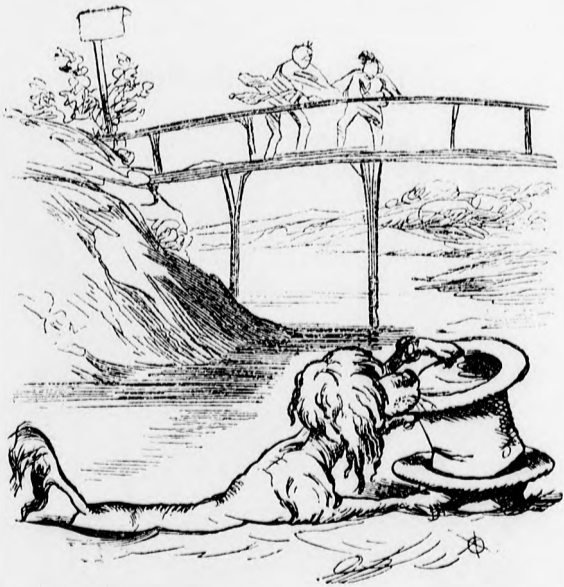
Ez is akkor történt, a hogy a Klappincs Mukinál voltam. Kimegyek egy nap az erdőre, csak úgy egész puczéron, puská nélkül, egy kicsit spacézozni. Hadd gyönyörködjenek bennem, mondok, azok a görbeorsági vadak. Megyek-mendegélek, hát egyszer csak meglátok ám az egyik faágon egy akkora fácskát, mint egy nagy hízott pujska. Tyhűj! a ki áldotta! mondok, most mit csinálsz már bugaczi jáger? hogy lövöd le puská nélkül azt a madarat? Gondolkozom, elmélkedem — meg van! Szépen odasuhanok a fa alá, s ott aztán elkezdek nagy sebességgel a fa körül szaladni. Hát tudjátok, az a bolond madár egyszerre kíváncsi lesz, hogy mi isten csodája az, s amint én ott köröskörül szaladgálok, ő is köröskörül néz utánam, addig-addig, hogy ebben a köröskörül nézésben egyszer csak szépen kicsavarta a maga nyakát. Pompás pecsenyéje volt.

Még a Bach-világban volt egy uszkár-kutyám. Valami strimflibe ótott lábu sváb hozta hozzám eladni. Rögtön kiláttam a szeméből a tudományokra való nagy hajlandóságot, s megvásároltam. Mondhatom, nem is sajnáltam meg azt a két váltó forintot, amit érte adtam, mert olyan tudományos kutya lett belőle hogy no!

Egyszer is a beczirkszrichterrel csunya szeles időben sétálgattunk a réten. Amint egy hidon megyünk keresztül, egyszerre csak zsupsz, a szél kikapja a kúrtókalapot a sógor fejéből is, meg az enyimből is, mert akkor én is olyant viseltem, isten bocsássa meg! A két kalap zsupsz be a vízbe.

No persze, hogy a kutya mindjárt utánok ugrott. No mondok, már most csak arra vagyok nájgfrig, hogy hozza ki mind a két kalapot. Hát, nem is himnétek, hogy mit csinált az az okos állat! Előbb megvizitálta, hogy melyik a kisebb kalap, azt szépen beletette a nagyobbba, s úgy hozta ki mindakettőt.

Akkurát így történt, nézzétek csak:

Választási adomák.

Valamelyik követválasztásnál az a mindennapi eset fordult elő, hogy az egyik pártból valamelyik választó kegyetlenül elverte egyik ellenfelét. A dolog éjjél előtt történt, s a győztes verekedő másnap a szolgabíró elé került.

„Kend tegnap éjjél előtt elverte Földi Jánost. Igaz-e?”

„Igaz.”

„Akkor kend ezért büntetést érdemel.”

„Tekintetes szolgabíró ur, — felelé a kortes, ha én ezt tudom, akkor én Földi Jánost nem éjjél előtt, hanem éjjél után vertem volna meg.”

* * *

Wodiáner Alberttől kérdezte egyszer egyik collegája:

„Hová mégy föllépni?”

„Mit érdekel az téged” — felelé Albert.

„Nagyon érdekel” . . .

„Tán csak nem akarsz föllépni ellenem?” kérdi megdöbbenve.

„Nem én; csupán azért kérdem, mert odaakarok menni kocsimárosnak.”

* * *

A sasvári kerület képviselője beszédet tartott választóihoz és többi közt ezeket mondta nekik:

„Tisztelt választók! a jövő országgyűlésre olyan képviselőt küldjenek, a kihez teljes bizalmuk legyen, s a ki képes lesz önöket lelkiismeretesen képviselni.”

Erre az egyik választó felsohajtott:

„Hej! uram, hiszen ha ilyen akadna!”

* * *

A kik ferblizni tudnak, azok megértik a következő bon-mot-t.

A választás előtt az egyik jelölt nagy lakomát adott és azon többek közt jelen volt négy sánta kortes.

A négy közül az egyik csakhamar elázott, és az asztal alá esett.

E pillanatban lép be a főkortesvezér és így kiált fel:

„Három sánta meg egy disznó. Nyertünk! Mi húzzuk be a kasszát!”

A jegyesek mintaképe.

„Ugyan kedves kisasszony, mit jelent az a csomó a kegyed zsebkezdőjén. Már egy hét óta minden nap látom.”

„Hát tetszik tudni, a völegényem a külföldön van. Mikor elutazott, búcsúzáskor kért, hogy minél gyakrabban gondoljak rá.* Én azonnal csomót kötöttem a kendőmre, s most a hányszor ezt a kendőt a kezembe veszem, mindjárt eszembe jut a völegényem is.”

Opium-barlangok Kaliforniában.

Kaliforniának egyik nevezetességét, a kínai színházat ismertették már; most egy más, nem kisebb nevezetességről fogunk beszélni: az opium-barlangokról, melyeket különben ott szintén a „mennyei birodalom“ fiait honosítottak meg. San-Francisco főváros kínai negyedében ép oly nagy számmal vannak az opium-barlangok, mint a játékházak, s az opium élvezete nemcsak a kínaiak, de az amerikaiak közt is nagyon el van már terjedve, dacára, hogy az opiúmszívást a hatóságok csak a kínaiaknak engedik meg, a nem kínaiaknak a legszorosabban tiltva van, mint minden szenvedélyek közt a legártalmasabb, a legrettenetesebb.

Tekintsük csak meg egy opiúmbarlang berendezését a legelőkelőbb osztály számára. Az alacsony, szűk helyiségben egy harmadfél méter hosszú, két méter széles, s közel egy méter magas asztal áll, finom derekalkakkal és szőnyegekkel fődve. Az asztal közepén egy állványon állnak az opiúmpipák, az opiúmtartó, és egy kis lámpa. A pipa egy vastag, két láb hosszú ébenfa, vagy mahagóniszár tág nyílással. Maga a tulajdonképeni pipa nem a szár végén van, hanem, mint a kínai pipáknál általában, a szár közepetáján. A pipák kivétel nélkül Kínából hozatnak, s nagyon különös alakúak. A felsőrészük ugyanis teljesen zárt, s csak a közepén van egy piczi nyílás. Már most ezt következőleg rendezik be. Az opiúmház tulajdonosa egy hegyes türe — olyanforma, mint nálunk egy kötőtű — egy darabka opiúmot szűr, s azt a láng mellett meglágyítva vékony rudacsává csavarja, s ezt a pipába teszi. Ezzel a pipa elő van készítve a szívásra. Az egész előkészítés mintegy három percnyi időt vesz igénybe.

Mikor a pipák már el vannak készítve, a vendégek nem törődve senkivel és semmivel, végig hevernek a szőnyegeken, aztán átengedik magukat az opiú élvezetének.

Az opiú élvezéséhez különben nem kevés türelem kívántatik. A pipa öt hat szippantás után kiég, s akkor újra kell tönni. Miután pedig egy tömés 2—4 percnyi időt vesz igénybe, gondolhatjuk, hogy e piszmogó munkához nem kis türelem kívántatik, főleg ha tekintetbe vesszük, hogy a kínai tiz—tizenkét pipánál kevesebbel meg nem elégzik.

Mikor a kellő mennyiséget elpipázza, az idegeken bizonyos csodás kellemes eltoppultság vesz erőt. A lélek nem érez semmi fájdalmat, semmi gondot, ellenkezéleg valami kimondhatlan boldogságot, s az illető édes álmodozásokba merülve bizonyára egy szebb világban képzele magát. Ez a mennyei állapot 8—10 óráig is eltart, hanem azután következik az opiú másnemű hatása, iszonyu émelygés, fejfájás, a tagok reszketése stb.

Vannak, a kik nem szívják az opiúmot, hanem eszik, s most már a fehérek is, különösen az angolok ezt a módot követik. Hatása így is csak az, mintha pipából szívnák.

Érdekes lesz végül néhány statisztikai adatot fölemlíteni az opiú-fogyasztást illetőleg az Egyesült-Államokban. A múlt évben az opiú-fogyasztás nem kevesebb, mint egy negyed millió font volt, s ugyanannyira lehet még tenni a becsempészett mennyiséget is. Az elfogyasztott opiúmak értéke közel öt millió ezüst forint, tehát ennyit költenek ott évenként erre a „mennyei élvezetre.“

H. V.

Talányfejtések.

A lapunk 2-ik számában közölt talányok megfejtése következő:

A sakktalány:

Éjjelel.

Nyugszik nap, hold, csak keblem ég
Ott kedvesem szemén.
Szép alkonyom, szép hajnalom,
Reményem, drága csillagom,
Mosolygj, ragyogj felém!

A kitűzött jutalmat megnyerte: **Tátray Józsefné** úrhölgy Rév-Komáromban.

A képtalány: „*Angyal Bandi.*“

A jutalmat megnyerte a **gyöngyös-halászi olvasókör.**

A számrejtvény: „*A perzsa sah.*“

Nyertes lett **Lézer Gyula** úr Budapesten.

A betűtalány: „*Kákán esomót ne keress!*“

A jutalmat megnyerte **Korsinek Sárika** kisasszony szintén Budapesten.

Helyes megfejtéseket ezenkívül következő t. olvasóink küldtek be:

Várföldy Elekne, Lauka Mariska, Hatvany Endrené, Tátray Józsefné, ifj. Budayné Rumpler Nina, Markovics Josephine, Markovics Mariska, Buza Sándorné, Molnárné Németh Jolán, Szorádné Zitlof N., Mikosné Hofer Luiza, Hoferné Losy Mariska, Stenczel Vilma, Barys Eszti, Bayzáth Kovács Mariska, Szűts Károlyné, Hargitay Anna, Kozmáry Berta, Macher Péterné, Faix Mariska, Tarafás Aranka, Propper Róza, Boldog Kálmánné, Nagyréthy Danyek Ilon, Kherndl Ilonka, Balassa Gizella, Burián Ilonka, Papp Mariska, Nagy Margit, Korsinek Sárika, Kirchner Augustus, öz. Adami Klára, Tóth Istvánné, Gaján Szomor Etelka, Bagyik Erzsike, Jungvirth Julcsa, Nyilas Ágnes, Fülöp Juliska, Cseh Jolán, Juhász Morné, Janda Gézné, Okolicsányi Mariska, Szövényi Etelka, Szilády Gézné, Nagy Eszti, Gyalog Julia, Kocsy Nina, Kocsy Irma, Nagy Anna, Guthy Fesztóry Mariska, Szász Mariska, Kőváry Miklósné, Perlakyné Kosinszky Mariska, Zongor Mariska, Kesső Károlyné, Kővér Simonovits Janka, Biczó Erzsike, Kórik Zsófia, Várkonyi Ferenczné, László Alajosné, Kutassy Mariska, Raab Sarolta, Domanek Istvánné, Igies Mariska, Vukics Aranka, Ságly Matild, Keményne Nagy Ilon, Szenczy Gabriella, Németh Mariska, Pettendorfer Julcsa, Pollák Ilon, Hedry Charlotte, Bánky Giza, Emerényi Teréz, Fay Izabella, Szathmáry Clarisse, Horváth Nina, Horváth Emilia, Petres Giza, Molnár Eszti, Hellenbacher Matild és Tóth Nina úrhölgyek.

Továbbá a révkomáromi m. kir. fogyasztási adóhivatal, a gyöngyös-halászi olvasókör, Dobay Lajos, K. bácsi, ifj. Buday László, Fodor Dániel, Sallay Gyula, Kovács Albin, Csepely Zsigmond, Kantor Pista, Majnik Géza, Rumpler Ferencz, Russay József, Tóber János, Kiss Soma, Pindorfer Ede, Gara Miklós, Kubinyi József, Székány Antal, ifj. Dolezal József, Fehér József, Bulkay Mihály, Berinkey Béla, Krausz Miksa, Szalay Károly, Szabó Albert, Varga Gyula, Illés Gyula, Váry Lajos, Boleman István, Propper Geza, Nagy Lajos, Neszméry Gáspár, Sörös Béla, Boross István, Kherndl János, Funk Ignác, Röder Vilmos, Bussay Kálmán, Smercska Engelbert, Haller Károly, Bartha F. Béla, Szántay Lajos, Ziltz Lajos, László Ferencz, Kádár Péter, Gulyás Kálmán, Kiss Antal, Antók Dániel, Podhajeczky Róbert, Mészöly Ambrus, Fodor Gyula, Agoston Béla, Boér Endre, Óriás József, Jablonszky Imre, Klein Jakab, Tomcsányi Márton, Fodor Zsigmond, Buday Aurél, Marich József, Martiny Dezső, Grünfeld Mór, Fischer Ferencz, Dux Adolf, Dessewffy Kálmán, Török József, Wilhelm Soma, Berger Gusztáv, Sztipán István, Nemetsék Agoston, Csorba Ferencz, Lung Mátyás, Hangel Nándor, Huszár István, Kájel József, Gedeon Gáspár, Géczy Tivadar, Körtvélyessy Adám, Muth Soma, Békassy Péter, Gerzely Lajos, Antóy Antal, Dudits Gyula, Kritsa Győző, Dr. Paumann N., Körmeny Mihály, Sztráda István, Wondratsek Ferencz, Kovács Gábor, Németh Zsigmond, Korn János, Turner István, Krisztinkovich Árpád, Perlaky József, Pál Imre, Kúnfalvy Nándor, nt. Sallay Nándor, Szabó Minály, Govrik Sándor, ifj. Wákár István, Mattyasovszky N., ft. Likér Agoston, Czike Ferencz, Finkmann Vilmos, Strauber Soma, Frey Ottó, Petrovsky Dezső, Pete Ferencz, Vasváry Sándor, Polgár János, Juhász Károly, Zatkalik Károly, Persián Sándor, Lézer Gyula, Petres Aladár, Váry Dezső, Komáromi Gyula és Holmann István urak.

Az 1-ső számban közölt talányok megfejtését utólag még beküldötték:

Fülöp Juliska, Faix Mariska, Tarafás Aranka, Nagyréthy Danyek Ilon, Bagyik Erzsike, Jungvirth Julcsa, Guthy Fesztóry Mariska és Csekő Julcsa úrhölgyek.

Továbbá: Boross István, Friedman Ödön, Ziltz Lajos, Kádár Péter, Bulkay Mihály, Fodor Gyula, Antóy Antal, Dr. Paumann N., ifj. Temesváry István, nt. Sallay Sándor, Kádár Lajos és Szeicz Gyula urak.

Berger Győző urat kérjük, sziveskedjék hétfőn a délelőtti órákban hozzánk járni!

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

4. SZ.

Politikai hírek a hazából.

Választási mozgalmak.

A fővárosban.

Mult vasárnap a programbeszédnek napja volt. Majdnem az összes jelöltek beszéltek. A Ferencvárosiak Steigert s Wodiánert hallgatták, a Terézvárosban Radocza, Bobula beszélt, a Lipótvárosban Wahrmann, a belvárosban Királyi Pál mondott programbeszédet. A Józsefváros jelöltjei is e napon fejtegették leendő maguktartását, Szilágyi Dezső szépszámu választók előtt a lövöldében beszélt, míg Jókait a Belezna-kertbe hozta el pártja impozáns, mintegy 100 kocsiából álló menetben. Jókai nyugodtan beszélt, sok humorral, szellemmel. Néha éles is volt, kivált a konzervatív ellenzékiek iránt. Azt mondá, hogy a 48-asokkal szemben nehéz neki küzdeni, mert azok megsebesíthetik őt, de ő nem teszi, míg a 48-as zászlóba vannak burkolva. Könnyebben harcrol az egyesült ellenzékkel, melynek különféle elvű és irányú férfiai nem is pártot, csak konzoreziomot képeznek, s a kiegyezés végrehajtása után nincs létjoguk. Beszélt a miniszterek érdemeiről, köztük a

pénzügyminiszteréről, ki negyven millióval szállítá lejjebb a deficitet. Beszélt a boszniai megszállásról is, melyben nem Európa zsandárjai leszünk, hanem a magunk tűzoltói, s nem a porta ellen megyünk, mert a porta melegen köszönte meg gr. Andrásynak azt, hogy érdekeit oly nemesen védelmezte, (s „magánál a töröknél, ugymond Jókai, ne legyünk törökebbek”); hanem ha Philippovics a fegyveres összeütközés lehetőségét emlegette, azalatt nem a portát, hanem más szomszédot értett. „A szerbet”, — kiáltá valaki. Beszélt Jókai az új országgyűlés reformteendőről is, s arról az ohajtásáról, hogy a munka és ipar értelmisége szintén a választó polgárok közé emeltessék. Végül azt mondá: válaszszon a polgárság a két párt közt: egyiknek kezében a pohár nem ugyan nektárral, francia pezsgővel van tele, de tiszta, ha bár kissé savanyus borral, mely nem árt meg annak, a ki beveszi; a másiké valami mixtummal, (közbekialtás: „habarék”) melyben a cukor csakhamar alászáll, s följe kerekedik a víz, a fölé, a mi kis-spiritusz van benne s az olaj. A beszédet azzal zárta be: „Engem ha el is dob a haza, én

azt kiáltom: éljen a haza.” A szónoklat nagy hatást tett.

A Terézvárosban az eddigi számos jelölthöz Füzesséry Géza is csatlakozott. A szélső baloldal léptette föl.

A Ferencvárosban Thaly Kálmán zászlóit lengetik a függetlenségi-pártiak.

Budán a II. kerületben Herman Ottó szerencsét próbál.

A vidéken.

Szent-Gotthárdon Széll Kálmánt újra nagy lelkesedéssel kikiálták képviselő-jelöltnek. Ellenfele nincs.

Kerkápoly Károly Füreden lépett fel. Programbeszédén, melyet e napokban tartott, a híres francia író Tessor Viktor is jelen volt.

Sopronban Trefort Ágoston tartott nagy tetszéssel fogadott programbeszédet.

Körmenten Kaas Jvor az egyesült ellenzékiek jelöltje.

Lónyai Menyhért f. hó 28-án fogja országszerte nagy érdeklődéssel várt programját elmondani Zentán.

Nagy-Kanizsán Csengery Antalt kiáltották ki jelöltnek.

TÁRCZA.

A kortes-világ.

Föl van lobogóva a város, mintha lakodalomra készülne. Némelyik házon három zászló is leng, mintha egymást akarná tulkiabálni: „Éljen Szilágyi Dezső!” — De bizony „Éljen Jókai Mór!”

Kétségtelen, hogy ez a legérdekesebb választási mozgalom most, mely felé legnagyobb mértékben fordul a közkíváncsiság.

A „holt idénynek” valóban szükségé is volt ez unaloműző incidensre. Megölt volna bennünket a választási mozgalmak nélkül az unalom.

Addig, míg a háboru meg a congressus tartott, még csak volt miről beszélni a reggelinél s a délutáni „fekete” mellett a kávéházban, de most, most mit csinálnánk?

Élénk szócsata foly mindenütt. Suszter-inas, fiakker-kocsis, bádogos legény, sőt még a házatlan csirkefogó is felmelegszik az alkotmányos jogok

gyakorlása mellett. A suszterlegény-jelölt gunynótát füttyül a Jókaiistákra, a fiakker-kocsis rangjához illőn átkozottul káromkodik, amiért olyan gyáva pimasz is akadhat még a világon, aki a nagy „Románschreiber” ellen mer szavazni; ne legyen becsületes ember egy félperczig, ha ő ezt mind meg nem eszi elevenen. A bádogoslegény összevissza ordítja mindakettőnek a nevét, míg a csirkefogó foglalkozásához híven egy-egy éjjel leszedi a Szilágyi zászlókat, s viszi a zsbárus-hoz. Igaz, hogy másnap aztán a Jókai-zászlót sem kiméli meg elhódításhoz szokott keze, de míg amazt passzióból tette, erre már csak a mestersége ösztönözte.

Ha nappal kevésbé lehet is észrevenni, éjjel bezzeg megélné a fővárost a kortesvilág.

A csárdákból, kávéházakból vidám muzsikaszó árja hangzik ki jókedvű kurjongatások kíséretében, melyeknek értelmetlen hangzavarából gázként gomolyodik ki egy-két érthető sor:

Kismise nagymise,
Szilágyi semmise.

Pedig a dévaj kötekedés szüleményeként sok jó kadenciazta támad itt ilyenkor, mert a Szilágyista sem rest ám visszaadni a gunyt.

Szilágyinak szóljon a tus,
Jókai rosz politikus.

És ki győzné elszámolni minden esinját bínját annak, a mivel a buzgó választók a maguk jelöltjének emberiségét fölemelni igyekeznek, míg az ellenfél a sárba rántják.

„Levegye ezt a rongyot az ur aból az ablakból” kiált fel a Jókaiista a harmadik emelet ablakában pipázó polgárra, ki Szilágyi-zászlót tűzött ki onnan . . . — levegye az ur mondom, mert nyomban meggyülik velem a baja?”

„Nem tudom mit csinálhatnál nekem?” kérdi amaz félig bosszusan, félig kíváncsian.

„Mit-e? Nyomban kirugom ön alul a házat” — mond a Jókaiista önérzetesen.

S szentül meg van győződve róla lelkesedésében, hogy a mivel fenyegetőzik, azt ő meg is teszi — ha akarja.

A kapuvári kerületben ismét Ürményi Miksát kérték föl a jelöltségre. Ellenjelöltje ez ideig nincs.

Horváth Boldizsár nagy hatású programbeszédet tartott múlt vasárnap Szombathelyi választóihoz.

Tóth Vilmost Nyitrán hidegen fogadták választói.

Külföldi politikai hírek.

A török és görög viszály kitörését, mint írják, bajos lesz kikerülni. A porta új hadakat küld Thesszáliába és Epirusba, hol Görögország szítja a fölkelés tüzét. Ezért a török fővárosból több csapatszallító gőzöst küldtek Volóba, Hasszán tengernagy parancsnoksága alatt. A Boszniából visszavont tízenyolezezer nyi csapat is, Narif pasa vezérlete alatt, Epirusba megy, Durazzoban szállva hajóra. Háborútól azonban nem igen kell félni, mert a görögöknek eszökbe fog jutni, hogy mit kaptak a szerbek Abdul Kerimtől, a montenegróiak Szulejmán pasától s az orosz tábornokok Ozmántól. Olaszországról azt írják ujabbán, hogy Ródus szigetére kapott szomjat, melyet azonban bajosan fog kielégíthetni, akár mint fészkelődik is az „Italia irridenta“

Üdvari hírek.

Királynékné ő felsége mult pénteken este utazott el Münchenből Ischlbe. Jelenleg hosszabb ideig fog ott tartózkodni.

Ő felsége a király mult szerdán meglátogatta a brucki tábort és ott katonai szemlét tartott.

Rudolf főherceg saját pénztárából ezer frtot küldött a miniszterelnöknek Tiszának, oly családok segélyezésére, kik a mozgósítás folytán szükségbe jutottak.

Hymen.

Rácz Vilmos uradalmi fülügyelő Szabadkán e napokban vezette oltárhoz Kuluncsits Ágnes kisasszonyt.

Paukovic Andor ügyvéd ugyan- csak Szabadkán eljegyezte Kelemen Vilma kisasszonyt.

Pataky Gabriella kisasszonnyal e hó 2-án volt a Szellemi Géza esküvője Nagybányán.

Novák Ferencz tanár esküvője Schönherr Leopoldine kisasszonnyal pedig folyó hó 15-én volt. Szintén szabadkaiak.

Steindl Kálmán ádándi földbirtokos Czirkpach Emiliát vezette oltárhoz Pusztaszántódón.

Nováky Bertalan pár nap előtt esküdött Vadász Ida kisasszonynak örök hűségét Szegeden.

Farkas Mór honvédhuzár - hadnagy esküvője szintén e napokban volt

Nagyváradon Sicherman Regina kisasszonnyal.

Engelhardt Ottó Tolnán Robot Fanda kisasszonyt jegyezte el.

† Halálozások.

Dr. Szénássy Sándorné született Mellyes Magdolna asszonyt kedden temették el a krisztinavárosi sirkertben.

Kovács Elek, Gyulafehérvár főpolgármestere f. hó 16-án meghalt.

Boér György, a főrendiház tagja, ki sokáig volt Fogaras-vidék alkapitánya, e hó 18-án 83 éves korában elhunyt.

Báró Fechtig Károlyné szül. Luby Sarolta elhunyt 57 éves korában Tisza-Ugonban.

Kismegyeri Kempelen Lajos miniszteriumi tisztviselő e hó 12-én hunyt el Bécsben 75 éves korában.

Vegyes hírek a fővárosból.

Király ő felsége a detéri templom építésére kétszáz frtot adott.

A szegények háza számára Vörösmarty Béla két láda fehérneműt ajándékozott.

A lánczhid előtti körparkokat még ez évben vasrácsesal veszik körül.

A budai Széchenyi hegyen a mult héten nyílt meg a katonai földrajzi intézet észlelője, mely távirói összeköttetésben áll a pólaival.

Szer a szunyog ellen. A Margitszigeten sem nőnek a rózsák tövis nélkül. A tövis -- a szunyog. Most egy szakember jó szert ajánl a szunyogcsípés ellen. Végy egy fél gramm tiszta karbolsavat, old fel hatvan gramm alkoholban, tégy hozzá husz gramm levendula és méhfűszeszt, s ha kimenet előtt e gyorsan száradó folyadékkal kened be az arcot és kezdetet: egy szunyog sem fog bántani.

Három persa four volt közelébb a főváros vendége. Mohszin, Mohammed és Vabia chánok.

Budapesten jul. 7-től 13-ig 250 gyermek született s 244 személy halt meg.

Az apró madarak védelmére elhatározta a fővárosi tanács, hogy a piaczon csak az idegen határban fogott madarakat szabad árulni, ha az igazoltatik. Az apró madarak törvényi oltalmazása iránt pedig legközelebb kérvényt fog beadni az országgyűléshez.

Dr. Szeberényi Gusztáv ev. supe- rintendens kir. tanácsosi címet nyert.

Székely műkiállítás fogunk látni ez év végén — az iparmuzeumban. Ennek rendezésére a tevékenyen működő s a néppel élénk összeköttetésben lévő „Székely működési egyesület“ hívta föl Pulszky Károlyt, ki arra örmest vállalkozott. A székely föld házi iparának s ujabbán felállított s

örvendetesen haladó ipariskolái termékeinek kiállítása lesz ez, bizonyára érdekes, mivel a székely nép a furfaragásban, a szövésben, fonásban nagyon ügyes, sőt leleményes is. A székely egyesület, mely közgyűlését szeptemberben fogja tartani Marosvásárhelyt, mindent elkövet, hogy a tervezett kiállítással mennél jobban megglephessék a fővárost. A gondolat igen jó s kétségkívül hálás is lesz. Általában nem ártana: az iparmuzeumban időnkint kiállítani egy-egy országtól házi iparát.

Budapest főváros népesedési és halálozási aránya a statisztikai hivatal kimutatása szerint a következő: A lefolyt héten élve született 218 gyermek, elhalt 228 személy; a halálozások tehát 10 esettel mulják felül a születéseket. — Az élve születettek közt volt 139 törvényes, 78 törvénytelen; nemre nézve 122 fiu, 86 leány. — Halvaszületett 8 gyermek, köztük 5 törvényes, 3 törvénytelen. — A halottak közt volt 127 férfi, 101 nő, egy éven aluli gyermek 79. — Az elhaltak közt egy éven alul tartózkodott Budapesten 11. — (A tartózkodás tartama 23-nál ki nem tudható). Ez év 29 hetében elszületett összesen 7422 gyermek, elhalt 7651 egyén, a halálozások többlete tehát 229. — Születések arányszáma 1000 lakosra: 35.5. — Halálozások arányszáma 1000 lakosra; általában 37.1, az egy éven felüli lakosságnál: 21.1 — Leggyakoribb halálesetek voltak: tüdő, mellhártya és hörglob 10, tüdőgümő és sorvadás 39, béllob 13, himlő 8, agyhüvés 5 esetben.

A szamócza mint gyógyszer. Mindenki ismeri ez első nyári gyümölcsöt, és szívesen élvezi, mert kellemes ízű, frissítő és lehűtő hatása van. De sokkal fontosabb hatása az egészségre, s ezt kevesen ismerik. Azon különféle betegségek közül, melyekben e gyümölcs élvezete jótékony hatással jár, főképp a köszvénynél nyilatkozik gyógyereje, mert a szamócza orvosság gyanánt használva, a köszvény szűnik, s végre egészen elmúlik. A nagy Linné életirója írja: Linné gyakran szenvedett köszvényben, és különösen 1750-ben június végén. Midőn már két héten keresztül igen rosszul volt, valaki szamóczával kínálta meg, s miután ő már több nap óta mitsem evett volt, sokat evett belőle. Nemsokára enyhítő álom lepte meg, mely pedig már régóta kerülte volt. Miután az alvás némi erőt nyújtott neki, újra evett és pedig jó sokat, s erre egész éjen át igen nyugodtan aludt. Másnap reggel elhagyhatta az ágyat, s nem érzett mást, mint némi gyengeséget. A következő három évben még háromszor voltak köszvényes rohamok, s mindannyiszor a szamócza segélyével menekült meg tőlük. Éven-

Lady Bella Moreton e parkban elvitézhat-

lanul az első szépség volt.

Naponként látható volt itt, majd mindig más

öltözetben, pompás teltívét lován, látszólag ép oly

közönyösen viselve magát boszankodó vetélytársnői,

mint bámulói iránt.

Ez estén még alig haladt át a parkkapun,

mikor egyszerre elhaltányult és megállt a lován.

„Maradj itt Tom — monda lovaszának. —

Maradj és várf rám, mindjárt visszajövök.”

Ezzel tovább nyargalt, kis idő múlva letért

az útról, s a pászton át haladt, míg végre egy fa

alatt egy magas, barna arcú sötétbajú lovas

ért utól.

„Az egekre!” kiáltott hangosan, midőn a

térri mosolyogva meghajolt előtte — „eszeden

vagy-e Kóbert, hogy így helyen mersz velem ta-

lálkozni.”

„Kénytelen voltam, Jöff, beszélnem kell veled.

Keressük föl régi helyünket!”

S ezzel együtt nyargaltak tovább.

árusnő lakott, a rejtélyes feketeruhás nő az utca
másik felén megállt.

Tom Spanker a legvidámabban lépett Sparks
Jessie-ék szobájába, szépen kezét csókolt a mamá-
nak, az atyussal kezét fogott, azután rögtön sörért
küldött, mert tudomása szerint Sparks atyus az
italok e neme iránt különös előszeretettel vi-
seltetett.

Jessie — amint Tom belépett — természe-
sen fülög pirult, nagy zavarba jött, s sietett kis
szobájába suhanni, hogy hamarjában ő is lehető-
leg kicsinosítsa magát, miután Tom azért jött,
hogy őt sétálni vigye

Midőn végre toilettejével elkészült, s pirosabb
arczczal, mint fehér kalapjának piros szalagja, újra
megjelent a szobában, Tom karjára fűzte, aztán
illendően búcsút véve távoztak.

Sétájuk célja az u. n. dresdai kert volt, hol
igen jól lehet mulatni.

Tom és Jessie kitünően mulattak

Tom nem szünt meg dicsérni kedvese kék
szemeit, szőke fünteit, úgy, hogy Jessie alig győzött
eleget pirulni, s a bókok viszonzásául azt erősít-
getni, miszerint Tom is csakoly csinos mint ő.

Evés, ivás, táncz, nevetgélés, csókolózás közt
gyorsan teltek az órák, s a két szerelmes szomoru
szívvel egyszer csak azon vette észre, hogy bekö-
szöntött az est.

A dresdai kerttől egy kurta vasút vezetett
be városba, s Tom és Jessie siettek az indóház-
hoz, nehogy lekéssenek az utolsó vonatról.

Ha Wolverhamptonban nem is voltak oly
nagyzerű lovagló és kocsikázó sétányok, mint
Londonban, de legalább volt egy oly park, mely
a lakosság aristokratikusabb részének pompás lo-
vagló és kocsikázó helyül szolgált

Dove egy szót is szólhatott volna.
nevetve kitért a szobából, mielőtt anyja vagy

S ezzel az akaratos szép leány csintalanul
elhíheteled, hogy el lesz bűvölve.”
folhevülve, kipirulva lát meg Sir Tracy Harcourt,
nem sokára visszatértek, s ha majd a lovaglás után
lovaglás akartok tenni a parkban, de igérem, hogy
nyergelje föl, és vezesse elő Brutus Egy kis séta-
nem tudod, hogy Tomnak megparancsoltam, hogy
hizelgő hangon, megcsókolva anyja homlokát —
„Hát te kedves mamuszkám — viszonza Bella

gatasát igérete?”
nem tudod, hogy Sir Tracy Harcourt mára láto-
asszony meglepetve — miérettől így? Hát

„Kedves gyermekem — kiáltott Moreton
ség volt.

szorítva, szeméi ragyogtak, szóval elbájoló jelen-
hullámzott alá, kezeskét hoféher keztyűkbe voltak

Gyönyörű dus haja csinos kis kalap alól
másszint.

Megint lovagló ruha volt rajta, csakhog
szobába lépett

s sokkal vidámabb lett, midőn végre Bella is a
Többé közben nem tért vissza e tárgyra,
okból láthatólag fölizzattak.

Moreton asszonyt e szavak egy vagy más
Moreton asszonyt e szavak egy vagy más

A rokonok majd elpirultak, majd elsápadtak
a végrendeletnek ezen — az ő nézetük szerint
rájuk nézve annyira sértő és lealázó rendelkezése
fölött, Quilpington ellenben oly mosolylyal közele-
dett az asztalhoz, mintha ő már erre el lett volna
készülve.

„Engedje uram — monda Dovenak, a vég-
rendeletet kezébe véve. — Ah Dove ur, ön nem
is gondolja, mily kellemes az, ha az emberről el-
hunyt rokona így gondoskodik.”

Mialatt ezt monda, látszólagos közönyösséggel
tekintette meg az aláírást.

Aztán fürkésző, kutató tekintetet vetett Dovera,
oly tekintetet, melyet sokan nem bírtak volna
kiállni.

Dove urat azonban az ilyen tekintetek nem
találták készületlenül.

Részvételtjes tekintettel fordult Quilpingtonhoz,
így szólva:

„Igen, ez kétségkívül nagyon kellemes, s
örülök, hogy a boldogult szerencsétlen nő végaka-
ratát ily barátságos érzelmekkel fogadják önök.”

Hanem a rokonok most rövid ideig tanács-
koztak egymással, minek eredménye az lón, hogy
valamennyien, mint megannyi harpiák támadtak
Dovera.

Ugy látszik, eszük ágában sincs a dolgot
olyan nyugodtan fogadni.

Az egész dolog nem tiszta, mondák. Ők
kétségbe vonják a végrendelet valódiságát, s ezzel
távoztak.

sport-újság.
török, lovak és kutyák képei, korbácsok, s egy rakás
hatmazával hevert lovaglós- és vikézlyű, vikardok,
volt borítva. Az asztalon, hol ebédre tálalva volt,
A padló és a pamlag könyvekkel, írássokkal
A székerek rendezetlenül, össze-vissza álltak.

izléstelenügről tanuskodott.
S az egész mégis hanyagságtól, mondhatni
kikeresett szép volt.

A nagy asztal a közpén, a sophá, a székerek,
A szoba sajátos hatással volt a belépőre.
tisztá; termete a lehető legszabadabban
leány. Vonásai szépen formáltak, szemé világos,
sápadt nő volt, Bella vidám, tizenhétéves és
Moreton asszony negyvenéves forma komoly arczú,
reton asszony és leánya, Bella, éppen ebédhez ültek

Midőn ezeknek elfogadó termébe lépett Mo-
család lakott.
gyorsan Wolverhamptonba sietett, hol a Moreton-
szerint oly fontos ügyei voltak elintézendők, lehető
Ezalatt az ügyvéd, daczára, hogy állítása
deglőbe.

Izzatán lassu lépéssel ő is visszatért a ven-
mondá nevelve a barto. — Nincs pénzre szükségem —
"Valóságos példányképe az ügyvédeknek —
Ezzel az ügyvéd tovább haladt.

"Köszönöm, egyelőre nincs. Jó napot!"
volna szükségem —"
ismét látni egymást. Ha időközben netán pénzre
"Akkor hát jó napot! Néhány nap mulva

— 45 —

lepte meg. Látható volt ez arról a visszataszító
mosolyról melylyel a bárót üdvözölte.

"Egek! Sir Tracy! — kiáltott. — Ez aztán
ritka meglepetés."

"Igen-igen. Elhiszem De mondja, hogy ál-
lunk? Fölbontották a végrendeletet?"

"Igen."
"Nos és megvannak elégedve a rokonok?"
Dove röviden elbeszélte az imént leírt dol-
gokat.

"A rokonok hát nem igen örülnek," mondá
Sir Tracy mintegy feleletképen.

"Nem bizony, legkevésbé sem. Egyre-másra
biztosítottak, hogy pört kezdenek ellenünk. Ter-
mészetesen csak üres fecsegés az egész, hanem
John Quilpington, az ügyvéd, lehet egy kis ba-
junkra"

"Óh ezt valószínűleg meg lehet vásárolni,
mint minden ügyvédet."

Dove a báróra szegezte apró, szurós szemeit.
"Nagyon téved, ha azt hiszi Sir Tracy. Nem
minden ügyvéd megvásárolható. Például én sem,"

Sir Tracy kissé megdöbbsent, de ez nem
akadályozta, hogy föl ne kaczagjon.

"Valóban Dove, maga nagyon találékony.
Ön úgy látszik, elfeledi a példabeszédet: holló a
hollónak — — — beszéljünk okosan. Tehát a
dolog egész rendesen halad. Még ma Lady Bellá-
hoz megyek. Akar velem jönni? Kocsim itt van."

"Köszönöm, nem. Ma még egy pár igen
fontos dolgom van elintézni való."

— 44 —

minután —"
"Ot fonttal Sir; hanem hiszen nem sietős,
vagyok önnek adósa?"

Dove egyszerre fölgorva — mennyi bérrel is
"Mondok valamit Bumpy asszony — kiáltott

tudom, hogy hívják e gyermekemet."

"Ha valaki kérdezni találja? Hiszen azt sem
nincs itt. Izi ei ne leledje, ha cíete kedves!"

valaki kérdezni találja, azt kell mondania, hogy
szabad tudnia, hogy ez a gyermek itt van. Ha

jegyezze meg Bumpy asszony, hogy senkinek sem
enyim. Csupán látogatba jött hozzánk. S azt is

melegedett föl eléggé. — "Iz a gyermek nem az
asszony" — kiáltott Dove, ki még mindig nem

"Ne fecsegjen anyi bolondot össze Bumpy
a világ nyelve."

lesz ebből mendemonda. Tudja, hogy milyen rossz
a szomszédok szemelátára hozta ide. No hiszen

sem hagynom helyben, hogy a gyermekét csak úgy
bát rendbe hoztam volna a számatra. Különben azt

ifju uracsokát hoz a házba, mindenesetre egy szo-
valamit a dologról. Ha tudtam volna, hogy egy

már illett volna, hogy előbb nekem is szóljon
"De uram — mondá Dovehoz fordulva —

karját.
Bumpy asszony leült, s keresztbe fonta

semhogy sirni tudott volna.

A kis Harry sokkal inkább meg volt rémülve,
átellenben ült.

kályha tűzénél kezelt melengette; a kis fü vele

— 52 —

"Erről most nincs szó. Itt van húsz font. Ne
köszönje Ezt a gyermeket üldözni fogják oly em-
berek, kik élete ellen törnek. A gyermek ugyan
nem soká marad itt, de a míg itt van, senkinek
sem szabad őt látni Azt sem szabad senkinek tudni,
hogy itt egy gyermek van! Ért most már?"

"Igen, Sir. De hát Spanker ur majd nem
fecsegi ki a dolgot?"

Tom Spanker Dove irnoka volt.

"Óh nem — — — Tom Spanker
nagyon jól tudja, mi válik neki hasznára vagy
kárára. De adjon most valamit ennünk Ez a kis
fiú kétségkívül nagyon éhes."

Bumpy asszony azonnal a konyhába sietet, e
parancsot teljesíteni, miközben így mormogott:

"Lám-lám, milyen nagy mester. S a temp-
lomban éppen a prédikálósékkal szemben szokott
ülni, mintha ő lenne a legjámborabb ember a vi-
lágban. De hisz engem ugyan nem tesz bolonddá.
Különben is a fiucska egészen szakasztott mása.
Alkalmasint valamelyik jó barátjának gyermeke."

Igy fecsegett Bumpy asszony magában, ha-
nem azért meg nem állhatta, hogy a szép kis
gyermeknek néhány nyalánk falatot össze ne válo-
gasson, azután jó meleg ágyba fektette, másnap
reggel pedig pompás reggelivel kedveskedett neki.

Néhány nap mulva már a kis Harry egészen
otthonosan érezte magát. Eleinte természetesen
sokat sirt, és folyvást mamája nevét kiáltozta, mi-
kor azonban azt mondták neki, hogy a mama el-
ment messzire, s ha majd visszajő, ilyen meg olyan

— 53 —

ként használta ezután a számóca-gyógyymódot, és lassanként annyira megszabadult bajától, hogy még sok évig élve nem kapta meg többé. — Egy, most már elhunyt híres orvos mondja a számóczáról: „A számóca legfontosabb hatását az altestre gyakorolja, úgy látszik, különösen a májra mert igen szelied módon hat az emésztő szervek tevékenységére, és azt szabályozza. Ismeretes dolog, hogy az altesti bántalmakban szenvedőknek nem szabad gyümölcsöt enniök; mert azonnal érzik annak rossz hatását; de a számóca éppen ellenkezőleg hat. Az egész idegrendszert megnyugtatja s a természet működését szabályozza.“

Valódi öröm.

(A Siposs-féle hangversenyek emlékeül.)

Hazugságban maradt sok baráti szó,
Szerelmet színlel sek ékes ámitó.
Zene az egyetlen, mely szívet nem dült,
Sok ezer szív tőle öröme vidült.

Fajda Viktor.

I p a r.

Egy magyar iparos: Veres Dániel, Kolozsvárról, nagy föltűnést okozott saját találmányu műzárjaival a párisi világtárlaton. Szakértők, maga Wertheim báró, kijelentették, hogy a Veres Dániel zárja a legjobb, a mit valaha e nemben produkáltak. Zárjának főelőnye az, hogy egy gépezetbe kombinálta azt, amit Wertheim két lakattal végeztet. Wertheim báró kijelenté, hogy a magyar iparossal érintkezésbe kíván lépni.

Papirkiallítás van most Berlinben. A kínaiak már régesrég gyártanak papírból ruhát, kalapot, edényt, házfödelet; de annyira még sem vitték, mint manapság az európai iparosok. A második gárdaezred gyakorló csarnokában, hol a tárlat van, legtöbben bámulják a Seymour Scott philadelphiai cég papirkályhát. Igen csinosak és ezélszerűk. Ép úgy lobog bennök a tűz, mint a legmasszívabb svédkemenczében. E csoda nyitja különben elég egyszerű, a papiranyag aszbesztel van vegyítve s nem kell félni, hogy a konyhaoldal kiég. Érdekesek a papírból való fényesre csiszolt márványoszlopok is, melyek még jobban megcsalják a szemet, mint a stucco. A berlini Müller-féle gyár teljesen felszerelt tengeri csónakokat állított ki, papírrongy-anyagból. A kriebsteini papírmalom egy óriási motollára fölgombolyított 11,000 kilogramm súlyú hirlappapir-véget állított ki; e kolossz, hosszában leterítve, 230 kilométernyi utat földne be, mint finom fehér szőnyeg. A papírgyártó-, festő-, simító-, sajtoló- stb. gépek szintén bámulato-

sak. Kár, hogy magyar ipar nincs képviselve a tárlaton; pedig a hermanneczi vagy diósgyőri gyár készítményeivel nem vallottunk volna szégyent.

Vegyes hírek a vidékről.

Orsován az ifju Karagyergyovics herceget már szabad lábra helyezték, s Arad mellé Bogszöggre internálták, addig, míg a kormány nem rendelkezik felőle.

Herczeg Coburg Szent-Antalban született fiát Leopoldnak keresztelték.

Bosznia főpostaigazgatójának egy magyarországi szakembert neveztek ki: Bandler Vilmos soproni postaigazgatót. Ő fogja szervezni a tábort s aztán a rendes postát. Bécsbe hívták föl az utasítások átvételére, s a jövő vasárnap már Bródban kell lennie. Esetleg háromévi távollétre kell készen lennie.

Adoma. Egy vidéki jelöltet, ki Bach alatt földbeeslő (földkóstoló) volt, főkortese e szavakkal ajánlott a választóknak: „Válaszszuk meg őt, polgártársak, ki egykor vérevel öntözte a haza földjét.“ — „Dehogy öntözte, csak kóstolta!“ — szölt közbe egy birtokos, s a felzajló nevetés véget vetett a jelöltségnek.

Gonoszszivü atya. Tigrisszivü anyákról már sokat hallottunk, kik csecsemőiket kiteszik a járdára és sorukra bizzák, mert nem tudják eltartani. Most egy olyan apát fogott el a nagyváradi rendőrség, ki tizenkét éves leányát a piacon olesó pénzért kínálta: „Vegye meg, kérem, ezt a porontyot — szölt egy urhoz — mert bizony Isten a Körösbe lököm.“ Hála Isten ritka példány még az ilyen.

Egy hajmeresztő esetről írják Nagy-Körösről a következőket: „Folyó hó 16-áról 17-ére való éjjel az idevaló postamester hanyagsága folytán egy 225 frttal terhelt levél elveszett, s nem azt a levélhordót fogták gyanuba és zárták be, ki a pénzes-csomagot a vasutról elhozta, hanem azt, a ki reggel első volt a postaházban. Miután a levélhordó a városi biztos előtt tagadta, hogy a levelet eltulajdonította volna, s a házmotózás sem adott semminemű felvilágosítást, a holdogtalanból veréssel akartak valamást kicsikarni; azon eredmény azonban azonban az volt, hogy a három éjszakán át a felismerhetetlenségig összetört embert 19-én éjjel a börtönben állítólag — fölakasztva találták. Továbbá a bekísérés és a verési műtét nehéz vas alatt történt, mit a gyanúsítottára elfogatása után rögtön ráverték. A holttestet fölbontolták, konstatálták, hogy néhány bordája el van törve, belső nemes szervek megsérve, kemény tárgy által okozott ütések nyomai láthatók az arezon és az egész

testen — s följelentés mégsem történt. Miért? Azt, fájdalom, nagyon is könnyen gondolhatja, a ki viszonyainkat ismeri.“

Nyári vigalmak.

A Lipótmezőn, a Sváb-féle vendéglő nagytermében közelébb igen kedélyes táncvígalmom volt. A csapongó jó kedv nem hiányzott a künnlakó és kirándult szép hölgyek s a nekilekesült fiatalság közt. Benn a teremben minden csupa elevenség és kedélyesség volt, künn a kert parkjában pedig két-háromsorosan lampionok ragyogtak. Volt az ügyes táncrendben csárdás, keringő, polka, négyes és tipegő, a jó kedv folytán pedig támadt mindegyik után szünni nem akaró „ujrázás“, ugy, hogy a vígalom az éjfél szünórát kivéve, este nyolcz órától hajnali négy óráig egyfolytában tartott. A csinos hölgykorszoruból Rieger Györgyné, Vezekényi Emma, Brüll nővérek, Pongráz Mariska, Krühina Irma, Tunkel Adolfin baroness, Plekker Jozefa, Lukrics Mariska, Riskó Irén, Scheich Anna, Keller Aranka, Szmekál és Kun nővérek, Sponer Etelka, dr. Ludvig Endréné, Balázs Vinczéné, Kaubek Mariska, Örley Lujza, Hauszmann nővérek, Kavra Mariska, Emmerling Anna, Mütter Julis urhölgyek neveit emliti tudósítónk. A két első négyest száznég, a szünóra után következőket pedig három collone-ban kilenczven pár tánczolta. A fiatalság virradat felé jó kedvvel rakta az utósó csárdást. A rendezésséggel váltig ígértették, hogy a holt saison alatt ismétli e sikerült mulatságot.

Kunszentmiklóson e hó 18-dikán hangverseny nyel, színi előadással és felolvasással egybekötött jótékonycélu táncvígalmom tartatott. Az előadásban műkedvelők (Streiling Árpád, József és Gyula, Kovács Ödön urak s Streiling Gyuláné asszony) vettek részt, s annak kiváló érdeket adott Solymossy Elek, a népszínház e kitünő tagjának közreműködése, a ki felolvasást tartott, a Kornevilli Harangokból énekelt, s részt vett „A miniszter előszobájában“ című dramolette előadásában. Solymossyt nagy kitüntetésekkel fogadták, s még a tassi Dunaparton is bucsúlakomát rendeztek tiszteletére. A hangverseny s táncvígalmom 53 frtot jövedelmezett, mely mint Solymossy-alapítvány tétetett a ref. gymn. tanulóknak segélyalapjára.

Korytniczán a közelébb tartott társasestélyek között e hó 17-iki kitünően sikerült. Ez alkalommal a jó kedv következtében még a fürdőszabályok mulatásra meghatározott óráját sem vették tekintetbe. A hölgyek körében voltak: Matuskáné

Komáromi Blanka (kitűnő csárdás-tánczosnő) Matuska Istvánné. Ovári Kelemenné, Tóth Sámuelné, Just Józsefné, Kőszegvári Lajosné urhölgyek, Benkő Gizela (Benkő ezredes bájos leánya,) Weninger Irma, Gáal Emma, Stíppan Bella, Giczey Jolán és Ida, Fluck Aranka, Szelezky Erzsike kis-asszonyok sat.

Balesetek és elemi csapások.

Gróf Andrassy Manó, ki jelenleg Gömörben időzik, kocsijával fölfordult s fejét és lábát nagyon megsérté.

Ó-Budán a Szent-Endrei uton szombaton este három ház elégett.

Mikóháza Zemplénmegyében e hó 17-én délelőtt leégett: a gör. kath. templom és lelkészlak is; biztosítva csak egy pár ház volt.

Elevenen a sirban. Erdővidéken történt, hogy két testvér, egy 12 éves fiú és mintegy 10 éves leányka a mezőn járva, a hirtelen jött sebes zápor elől egy nagy földüregbe menekült, a honnan a falusiak tapasztani való sárt szoktak hordani. A fiú a fáradtság miatt elbágyadva a barlangban elszunydott, mialatt a leányka a barlang szájához lépett, hogy az eső elvonulását végignézze. Egy erős menydörgés rázta meg a földet, s a vájt üregben alvó gyermekekre a felette levő földtömeg leszakadt. A fiút rögtön agyonzúzta. A leányka is alig tudott menekülni. Csak félnapi folytonos munka után akadtak jószívű munkás emberek a fiú hullájára.

A törvényszék köréből.

(Eredeti tudósítás.)

Kassa, jul. 23.

Nagy esküdtszéki tárgyalás volt f. hó 21-én Kassán. A tárgyalás tárgyát képezte a „Közvélemény“ mult évi deczember 2-án és 21-én 333. és 352. számában megjelent: „A népnevelés és magyarosítás ügye Abauj-megyében“ s „A magyarosítás“ című két cikk, melyben cikkiró O. J. az Abaujmegyei gk. iskolák tanügyét rusophil elvűnek s a gk. klérust pánszláv eszmék terjesztőinek s hódolóinak nyilvánítja. — Ennek folytán az Abauj-megyei gk. papság sajtópert indított cikkiró O. J. ellen, s a junius 21-ére kitűzött tárgyaláshoz 68 tanu jelent meg; kihallgatásuk után az esküdtszék panaszlottat a sajtóvétség alól felmentette s a panaszt tevő gk. klérust az összes perköltségben (vagy 1000 frt mi egy kissé drága mulatság) elmarasztalta. Ezen határozatot a hallgató közönség nagy tetszéssel fogadta s öltetve a törvényszéket oszlott szét.

Mire a tárgyalás éjjel után 1 órakor véget ért. *K. Á.*

Vegyes hírek a külföldről.

Olaszország strikkol. Milanóban, Velenczében, Páduában, Rómában, a szivarok oly drágák és rosszak, hogy a dohányzó-publikum kénytelen volt strikkolni. Nem nyul szivarhoz senki, s az utcasarkokon hirdetések vannak: „A ki nappal szivaroz este kikap!“

Az orleansi szürről szenzációs fölfedezést közöl valaki a „Times“-ban Szerinte Jeanne d'Arc-ot 1431. márczius 31-én Rouenben nem égették el, mint a történelem tanítja, hanem ügyesen megmenekült. Kivégeztetése után nem sokkal megjelent Metzben, hol nagy tisztelettel fogadták, két fivére Jean és Pierre d'Arc elismerték s egy Amboise nevű nemes ember 1436-ban nőül vette. 1456-ban saját kérésére meg is semmisítették az ítéletet. Mint Lenglet abbé írja, a szüzet a beauvaisi püspök mentette meg. Már a hóhérlegények észrevették, hogy a szokásos máglyakemence ezuttal igen furesa. Közepén sülyesztőforma szerkezet volt, melyen az elítélt szüzet rögtön lebocsátották. Maga a király is elismerte a szüzet s e szavakkal fogadta: „Pucelle, m'amie, soyez la très-bien revenue, au nom de Dieu!“ („Szűz barátnőm, üdvözlégy az isten nevében!“) Jeanne ekkor a király elé térdelt s elmondá neki, minő csel által menekült meg a haláltól. Érdekes volna megtudni, hogy Lenglet abbé, kit a „Times“ embere idéz, honnan szedte ez adatokat.

Viktória badeni hercegnőnek, Vilmos császár kedves unokájának, kedvtelése a szakácsnőség. Szívesen süt-főz. Karlsruheban a kastélyban egy pompásan berendezett kis konyhával rendelkezik. A hercegnő már gyakran készített ott sajátkezűleg angol puddingot nagyatyja részére, továbbá egyéb süteményeket, melyeket aztán elküldött neki. A beteg császár most különös élvezettel fogyasztja a pompás omletteket, melyeket szeretetreméltó unokája sajátkezűleg készít számára. A hercegnő büszke is mesterségére és gyakran dicsekszik vele, hogy vig csevegésével a „nagyapát“ mint tudja mulattatni.

Szent fodrászok. A fidzsi-szigetbeli törzsfők nagy gondot fordítanak a fésülködésre. Mindenik külön-fodrászt tart magának, s ennek nincs más dolga mint a főnök fejét rendben tartani, szakálát, haját kenni, fodorítani, a mi naponkint legalább két óráig tart. E hajművészek tisztét oly szentnek tartják, hogy kezeiket a papok megszentelik s minden más foglal-

zástól el vannak tiltva. Még az étel-ekhez sem szabad szent kezeikkel nyulniok; e célra külön ember van aki eteti őket.

Aszerb kormány huszezer darab aranyat tüzött az ifju Karagyergyovics Péter herczeg fejére.

Női kongresszus van Párisban a női jogok érdekében. A nemzetközi kongresszus a nők társadalmi állásával, nevelésével, munkaágával, díjazásával, házassági és válási ügyeivel foglalkozik.

Uj háboru hírei érkeztek Londonba, melyek szerint: Oroszország Ázsiában katonai készületeket tesz Anglia ellen.

Rómában osztrákok ellenes tüntetés volt. Trieszt és Trient annexióját követelte a több mint négyezer összegyűlt. Az öreg Garibaldi ezt sürgönyözte: „Rabszolgáknak joguk van láncukat eltörni Triesztiek, ostromoljátok a hegyeket!“ Egy szónok Ausztria elleni háborút hirdetett. A gyűlés nyíltan kifejezést adott ebbeli óhajlásának.

Aleardo Aleardi Olaszország legjelesebb költője meghalt szélhűtésben.

Murád exszultán az Ali Szuávi efendi csiragáni zendülése óta szellemileg, testileg egyaránt közeleg a végfeloszlás felé Világos percei ritkán vannak, s csak ilyenkor közeledhetik hozzá rokonsága. Máskor, ha csak említik is őket előtte, dühbe jő, mert az a rögzött eszméje van, hogy ezek vették el trónját. A szegény szultán nyugodtabb pillanataiban oktatja fiát Szalah-Eddint irodalomtörténetre. Murádnak csak egy neje van, ki hű ápolója a kedélybetegnek. Az exszultán nem rég igen kérte öcsesét Abdul Hamidot, hogy engedje őt egy kicsit sétálni a Bosporus-parton; persze hiába kérte.

Szerkesztői üzenetek.

S. K. Pozsony. Ily hosszú tudósítás közlését a „Hirnök“ különben is nagyon igénybe vett tere nem engedi meg — **B. B. Szeged.** A jelen számra későn érkezett, a jövő számban meg már késő volna közölni. — **A. L. Debreczen.** Nagyon szívesen, csak kérjük minél szűkebbre szabni.

Kiadói üzenet.

T. előfizetőinket kérjük, hogy fel-szólalás, előfizetés, szóval minden, a lap anyagi részére vonatkozó megkeresésnél czimszalagjuk folyó számára hivatkozni sziveskedjenek, miután különben az egyes nevek kikeresése az előfizetők nagy számánál fogva sok fáradtsággal és idővesztéssel jár.

„**A Család lapja**“ naptára a napokban sajtó alá kerülén, kérjük az előfizetések mielőbbi beküldését.

Egy példány előfizetési ára 50 kr.

Minden nyolcz példányra egy tiszte-példánnyal szolgálunk.